

Lilac

Chepali เชียน

Lim17th แพล

Zamgu วาด

단밤술래

ก่อน หาย ในราตรี

1

พิมพ์ครั้งที่ 1

단밤슬래
เชียน
1
หาย
ในราตรี

Chepali

เชียน

Lim17th

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์สามารถหายใจได้ตั้งแต่แรกเกิดโดยสัญชาตญาณ แต่เราหายใจได้แค่บนบก ไม่ใช่ในน้ำ ปลาที่เกิดมาพร้อมกับเหงือก ไม่ต้องให้ใครสอนก็สามารถหายใจในน้ำได้ทันที แต่ไม่ใช่กับบนบก

แล้วถ้ามนุษย์ได้รับเหงือกนั้นมาที่หลังล่ะ

หากการสูญเสียทุกคนรอบตัว ทำให้คุณได้รับ ‘ดวงตาเห็นแจ้ง’ ที่เป็นดัง ‘เหงือก’ เพื่อค้นพบโลกใบเก่าในมุมมองที่ต่างออกไป คุณยังยินดีที่จะใช้ชีวิตในโลกใบใหม่ หรือจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้เหงือกนั้นหายไป

เก็บคำตอบนั้นไว้อีก่อน อย่าเพิ่งรีบด่วนตัดสินใจ ลองรับรู้เรื่องราวของ ‘ยุนดั้ม’ เด็กหนุ่มที่ได้ดวงตาเห็นแจ้งมาอย่างกะทันหันหลังจากสูญเสียคุณปู่ญาติเพียงคนเดียวไปเสียก่อน คำตอบของคุณอาจสั่นคลอนโดยไม่รู้ตัว...

ด้วยรัก

บทนำ

เดิมทีโทแกบีถูกเรียกว่า ‘อ๊แม่’ ซึ่งหากแปลความก็หมายถึงอสุรกาย
ทั้งดงาม

พวกมันต่างถือสิ่งที่เรียกกันว่า ‘ตะบอง’ ติดตัวทุกคน แต่กลับไม่มีใคร
แยกแยะตะบองนั้นได้เลยสักคน

“ตะบองคือแหล่งพลังของพวกมัน”

เสียงของอาจารย์ดังก้องในถ้ำมืด โทแกบีที่ตั้งใจฟังอยู่พยักหน้ารับ

“แต่ว่าตะบองของเจ้าถูกขโมยไปเสียแล้ว...”

โทแกบีชอบเสียงของอาจารย์เสมอราวกับลูกนกที่เพิ่งฟักออกจากไข่
จดจำสิ่งมีชีวิตแรกที่พบเจอว่าเป็นแม่

สำหรับโทแกบีแล้ว อาจารย์คือผู้คุ้มภัยในชีวิตนี้ แม้จะถูกต่อว่า
ก็ไม่รู้สึกน้อยใจ

เสียงถอนหายใจของอาจารย์ช่างอบอุ่นนัก รอยแผลบนหน้าผากที่
เรียบเนียนช่างน่าคลอเคลียแถมเพื่อลอบประโลม

“จากนี้ไปมาเล่นซ่อนแอบกับข้าเถิด”

คืบนี้เป็นคืบเดือนเพ็ญ

“หากเจ้าหาข้าพบ ข้าจะคืนตะบองให้ เอาละ จงนับเลขให้ถึงตามที่

¹ หรือยักษ์เกาหลี เป็นอสุรหรือภูตผีชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเหมือนคน มีเขี้ยว และ
ชอบถือตะบองไปไหนมาไหน บางครั้งก็อาจปรากฏกายในลักษณะลูกไฟ เรียกว่าโทแกบีบุล

ข้ามออกก่อนเริ่มหา”

หัวใจของโทแกบีเต้นแรง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เป็นคนหาในการเล่นซ่อนแอบกับอาจารย์

“ต้องนับให้ถึงร้อยก่อน แล้วค่อยออกตามหาข้า”

โทแกบีพยักหน้าไม่หยุดพลางยืนยันว่าจะรักษาสัญญา แต่เขากลับมารู้ความจริงในภายหลังเมื่ออาจารย์หายตัวไปแล้วว่า...ตนเองนับเลขเกินสิบไม่เป็น

โทแกบีไม่อยากให้อาจารย์โกรธเพียงเพราะตนเองนับเลขไม่ครบจนหาอีกฝ่ายเจอเร็วเกินไป

เขาพยายามนึกถึงตัวเลขที่มากกว่าสิบอยู่นาน แต่ก็นึกไม่ออกเลยสักนิด สุดท้ายจึงไม่มีทางเลือกนอกจากนับตั้งแต่หนึ่งถึงสิบเข้าไปซ้ำมา

เขานับเช่นนั้นอยู่นานมาก นานจนถึงขั้นที่อาจารย์ควรเอ่ยปากว่าเพียงพอแล้ว

ระหว่างนั้นเขาเห็นตัวอ่อนของจักจั่นคืบคลานออกจากดินไปสู่ปากถ้ำอยู่หลายสิบครั้ง บางวันก็จับสัตว์ที่หนีฝนเข้ามาหลบในถ้ำกินเป็นอาหาร

ตลอดเวลาที่ผ่านมา โทแกบีไม่เคยก้าวออกจากถ้ำแม้เพียงก้าวเดียวเพื่อรักษาสัญญากับอาจารย์

เส้นผมที่อาจารย์เคยเล็มให้ ตอนนี้อย่างปรกไปทั่วร่าง ร่างกายก็เติบโตเป็นชายหนุ่มเต็มตัวแล้ว

เมื่อถ้อยคำอื่นใดนอกจากหนึ่งถึงสิบเริ่มเลือนหายไปจากความทรงจำ โทแกบีก็ยืนกายลุกขึ้น แล้วก้าวเดินไปยังแสงที่อยู่นอกถ้ำคล้ายตัวอ่อนไต่พื้นดินที่เคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณ

“จงซ่อนให้ดี

จงซ่อนตัวไว้

อีแมเดินไปด้านหลังอาจารย์แล้ว”

ภายใต้เส้นผมยาวรุงรังที่ปล่อยสยาย มีเพียงดวงตาแดงก่ำที่สั่นไหว

บทที่ 1

การพบกันอีกครั้ง

[เล่าเรื่องรุ่นพี่ทหารที่เหมือนโดนผีเข้า]

ผู้เขียน : เปลือก

ตอนอยู่ ม.6 ฉันลาออกจากโรงเรียนกลางคัน แล้วใช้ชีวิตเป็นเด็ก
สิงร้านเกมอยู่ประมาณหนึ่งปี จากนั้นไปเรียกเข้ากรมก็ส่งมาถึง

ฉันโดนเรียกตัวไปประจำการที่ยอนซอน เขตชายแดนด้านหน้าสุด
ที่แม่โขง ไทล่และกัณดา

พวกนายรู้ไหม ถ้าไปเข้าเวรแนวหน้าในเขต GOP¹ จะได้ยินเสียง
วิทยุของเกาหลีเหนือด้วยนะ พวกมันจะเปิดลำโพงพูดชักจูงให้เราเข้าไป
ฝั่งโน้นเลย

ฉันเกือบจะตัดสินใจหนีทหารเพราะเม่งสุดจะทนจริง ๆ แต่เพราะ
ได้เจอรุ่นพี่ที่เหมือนเป็นนางฟ้าเลยทำให้ฉันพอจะกัดฟันอยู่ต่อได้

แต่รุ่นพี่คนนั้นก็มิอะไรแปลก ๆ อยู่นิดหน่อย

บางที่เขาจะลุกขึ้นมากลางดึกแล้วจ้องมองไปยังมุมห้องว่างเปล่า
หรือไม่ก็พิมพ์อะไรคนเดียว

ตอนแรกฉันนึกว่าเขาแค่ละเมอ แต่พออยู่ร่วมกันนาน ๆ ก็เริ่มรู้

¹ General Out Post เดิมเป็นคำศัพท์ทางทหารที่ใช้เรียกหน่วยที่ประจำการ
ด้านหน้า คอยระวังป้องกันกองกำลังหลัก แต่ในประเทศเกาหลีใต้มักจะหมายถึงหน่วย
ชายแดนของกองทัพที่คอยเฝ้ารั้วเหล็กของแนวสงบศึก

แล้วว่า...

รุ่นพี่ของฉันเห็นผีจริง ๆ

ในบรรดาเรื่องทั้งหมด สิ่งที่ได้จำได้แม่นที่สุดคือวันหนึ่งที่ฉันกับรุ่นพี่
เข้าเวรแนวหน้าแบบสองคนหนึ่งชุดที่ GOP

ไอ้โฮ รุ่นพี่เทวดาคอนนั้นเตรียมขนมมาให้ฉันเพียบเลย โดยเฉพาะ
ช็อกโกพาย

ฉันกินเสร็จก็ง่วง หลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ในป้อมยาม

แล้วอยู่ ๆ ผู้กองก็มาทูปประตูป้อมเสียงดังปัง ๆ

ใครที่เคยเป็นทหารคงจะรู้ดี เวลาอยู่ดี ๆ ผู้กองหรือผู้พันโผล่มาแบบ
ไม่ให้ลุ่มให้เสียง มันทำให้หัวสมองเราว่างเปล่าได้ยังไง

[เฮ้ย ไอ้เปลือก! ไอ้เวรนี่! รีบเปิดประตูเดี๋ยวนี้ละโว้ย!?!]

ผู้กองตะโกนเรียกชื่อฉันอยู่หน้าป้อมยาม เสียงดังจนฉันแทบฉีราด
ด้วยความตกใจ

ฉันรีบจะไปเปิดประตูให้แทบไม่ทัน แต่แล้วรุ่นพี่ก็จับแขนฉันไว้แน่น
แล้วส่ายหน้าช้า ๆ สองครั้ง

[ไอ้เปลือกเฮ้ย! แกอยากตายมากไหม้ยหา! ถ้ายังไม่เปิดประตูอีก
จะลากส่งกองสารวัตรเดี๋ยวนี้เลยนะ! เปิด! เปิด! เปิด!!]

ข้างนอกผู้กองโวยวายลั่น แต่รุ่นพี่ก็ยังยืนขวางไม่ให้ฉันเปิดประตู

[สิบตรีครับ! ทำแบบนี้ทำไมครับ! ผู้กองอยู่ข้างนอกนะครับ! ถ้าไม่เปิด
พวกเราชวยนะ!]

ฉันยืนกรวยหน้ากระวายเป็นอยู่ที่ได้มด้วยความกลัว

แล้วรุ่นพี่ก็พูดเสียงแผ่ว

[เขายังไม่บอกรหัสผ่านเลยนะ]

คำพูดนั้นราวกับโดนปืนยาวที่ฟาดหัวเข้าเต็มแรง

แม้แต่ผู้พันก็ต้องแจ้งรหัสผ่านก่อนที่จะเปิดประตูป้อมยามได้ ตาม
ระเบียบแล้วห้ามเปิดเด็ดขาดถ้าไม่พูดรหัส ฉันมันไม่ใช่คนไร้สติ แต่ตอนนั้น
เหมือนโดนอะไรบางอย่างสะกดให้รีบเปิดออกไป

[ไอ้เปลือก! ไอ้ลูกหมาเฮ้ย! แกลองมองปลายกระบอกรูปปืนดูหน่อยสิวะ!

เห็นมัยว่าเพราะแก เรื่องใหญ่เลยกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว?]

พอฉันไม่ยอมเปิดประตู ผู้กองก็ยังคงตะโกนข่มขู่ป่นด่าไม่หยุด

แน่นอน ฉันรู้ดีว่าการจ้องปลายกระบอกลั่นตรง ๆ ไม่ต่างอะไรจากการฆ่าตัวตาย แต่ไม่รู้ทำไม อยู่ๆ ฉันก็เผลอหันไปมองมันเข้าจริง ๆ

แล้วในจังหวะนั้นเอง รุ่งพีก็เอื้อมมือมาคว้าปลายปืนแล้วกดลงอย่างแรง

[รีบปิดหูลับตาซะ!]

ถ้าเป็นเวลาปกติ ฉันคงถามกลับไปแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตอนนั้นกลับไม่แม้แต่จะคิดถามด้วยซ้ำ

ฉันทำตามคำสั่งของรุ่งพี ปิดหูลับตา จากนั้นความเย็นวาบแปลกประหลาดก็ถาโถมเข้ามา

จะว่าไปมันไม่เหมือนความหนาวจากอากาศเย็นเลยสักนิด...มันเป็นความหนาวที่ทำให้ขนอ่อนที่ต้นคอลุกชู ขว่อนแรงไปหมด

ทั้งที่วันนั้นเป็นหน้าร้อนแท้ ๆ

เวลาผ่านไปพักใหญ่ ฉันค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ข้างนอกไม่มีแม้แต่เงาของผู้กอง ไม่ต้องพูดถึงคน แม้แต่เงาแมลงสักตัวก็ไม่มี

[สวัสดีครับ...ผู้กองที่อยู่ข้างนอกเมื่อกี้ไปไหนแล้วครับ เขากลับไปแล้วหรือ]

[โธ้ย ไอ้เป็ลือกเอ๊ย ผันไปละมั้ง อยากกินช็อกโกพายอีกไหม]

ฉันเอ่ยถามอย่างมึนงง แต่รุ่งพีกลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วยื่นช็อกโกพายให้เหมือนทุกที

ฉันเกือบจะเชื่อแล้วว่ามันเป็นแค่ฝันไป...ถ้าไม่คิดว่าความรู้สึกมันยังหลอนอยู่เลยเนี่ย!

ที่จริงตอนที่รุ่งพีสั่งให้ปิดหูนะ ฉันรู้สึกไม่ตืออย่างบอกไม่ถูกเลย แค่กำลังทำตามเท่านั้น

[ไอ้ที่แกตามหาไม่อยู่ที่นี่ เพราะงั้นอย่ามารังควานไอ้เป็ลือก ไปซะ]

ประมาณนี้แหละ รุ่งพีพูดกับ...อะไรบางอย่างแบบนั้น

ถ้ารุ่งพีไม่ห้ามฉันไว้ตอนนั้น ฉันคงโดนผีเข้าสิงหรือตายไปแล้วก็ได้

นอกจากเรื่องนี้แล้ว ยังมีเรื่องเล่าอีกเยอะ ถ้ากระแสดีจะมาเล่าภาคสองต่อ

ต่อสู่ประชิดตัว : ไม่มีหลักฐานยืนยันคืออะไร ชี้ไม่ไฉละ <6.30 19.36>

เปลือก : จะให้ยืนยันก็ยากอยู่ แต่มันคือเรื่องจริง อยากเจอรุ่นพี่อีกเร็ว ๆ เลย <6.30 19.37>

ไอ้ มายก็อด : ได้ลองกินรุ่นพี่ยังอะ <6.30 19.38>

เปลือก : ไฉนบ้ารึเปล่า <6.30 19.38>

โตชิ : ไม่เติมแต่งเลยแม้แต่คำเดียวจริงดิ แล้วตอนนี้รุ่นพี่เป็นร่างทรงหรือยัง <6.30 19.39>

เปลือก : เรื่องจริงหมดนั่นแหละ ปีที่แล้วฉันยังเจอเขาอยู่ แต่ปีนี้ไม่รู้ว่าเป็นยังงัยบ้าง รุ่นพี่มีปัญหาติดหน้อยก็เลยไม่คิดจะมาเจอฉัน <6.30 19.40>

โตชิ : ปัญหาอะไรเธอ <6.30 19.42>

เปลือก : อา...พูดออกไปอาจจะเป็นเรื่องใหญ่ สำหรับฉันมันก็เป็นเรื่องใหญ่มากเหมือนกัน <6.30 19.45>

แต่ก ๆ : จะชี้ไม่หรือเรื่องจริง ถ้าสนุกแค่นั้นก็พอ ฉันอยากอ่านภาคสองไว ๆ จัง <6.30 19.59>

เปลือก : ดูเหมือนว่าคนจะชอบ ฉันก่อนจะปล่อยภาคสอง เอาเรื่องย่อย ๆ มาชิมलगก่อนละกัน ตอนนั้นฉันคิดว่ารุ่นพี่เป็นลูกคนรวยเพราะชอบซื้อช็อกโกพายให้บ่อย ๆ แต่พอครอบครัวมาเยี่ยมกลับมีคุณตาใส่ชุดร่างทรงมา พวกนายเคยเห็นร่างทรงกับตาตัวเองไหม ตัวใหญ่สุด ๆ บรรยากาศก็ไม่ธรรมดา คุณตาร่างทรงคนนั้นฝากให้ช่วยดูแลรุ่นพี่ แล้วก็เลี้ยงไก่ทอดกับเบอร์เกอร์ทั้งหน่วยเลย ที่น่าทึ่งคือ คุณตาร่างทรงคนนั้นขับโรลส์รอยซ์มาด้วย <6.30 20.15>

ต่อสู่ประชิดตัว : ไม่ใช่หนายที่ขับลินคอล์น แต่เป็นร่างทรงที่ขับโรลส์รอยซ์เนียนะ ฮ่า ๆ ๆ ประเรื่องให้มันพอดี ๆ หน่อยเหอะ <6.30 20.17>

โตชิ : รู้ไหมว่าร่างทรงคนนั้นเปิดสำนักอยู่ที่ไหน <6.30 20.20>

เปลือก : อันนั้นไม่รู้ รุ่นพี่ไม่ชอบให้ถามอะไรแบบนั้น <6.30 20.21>

โตชิ : รุ่นที่เห็นผิจริงเธอ ไม่ใช่ขายมนไปเองนะ? <6.30 20.21>

เปลือก : ไม่มีทางที่ฉันจะมน เอาใจเป็นประกันเลย ถ้านี้เป็นเรื่องโกหกละก็ <6.30 20.22>

โตชิ : เปลือก เช็กข้อความส่วนตัวหน่อย <6.30 20.30>

ต่อลู่ประชิดตัว : โตชิจะไปเนียนใจของเปลือกกรีเปล่าละ ฮ่า ๆ ๆ <6.30 21.35>

แต๊ก ๆ : แต่มันก็แปลกอยู่นะ ดูจากโพสต์ก่อน ๆ เปลือกเหมือนยังเป็นแค่เด็กมัธยม แล้วไปอยู่ในกองทัพได้ยังไง <6.30 21.36>

“ฮัลโหล? ที่นั่นบ้านคุณชอบแจ่มไหมครับ”

เสียงโทรศัพท์ที่บ้านที่วางอยู่บนซานไมใหญ่ดังขึ้นเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ยุ่นดัมตั้งใจจะยกเลิกโทรศัพท์บ้านตั้งแต่คุณปู่เสียชีวิต แต่พอผิดไปผิดมา เลยยังไม่ได้ยกเลิกสักที

“คุณเป็นใครครับ”

ทุกลมหายใจได้จับเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีให้ความรู้สึกมันคงต่างจากโทรศัพท์มือถือทรงเหลี่ยม

“ถ้าคุณชอบแจ่มอยู่ ขอสายเขาหน่อยครับ ผมมีธุระด่วน”

“...”

เป็นสายที่โทร.มาหาคุณปู่ที่ไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว ทำให้รู้สึกแปลกใจเล็กน้อยและเกิดความระแวงขึ้นมา

“ไม่ทราบว่าคุณที่โทร.มาคือใครครับ”

“...ผมชื่อฮิของฮอนครับ ถ้าจะไปพบท่านด้วยตัวเองจำเป็นต้องนัดหมายผ่านทางโทรศัพท์ก่อนหรือเปล่าครับ”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘นัดหมาย’ ก็คิดว่าอีกฝ่ายอาจเป็นแขกที่ยังไม่รู้ว่าคุณปู่เสียชีวิตไปแล้ว แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าไปรู้เบอร์โทรศัพท์บ้านได้อย่างไร ตอนคุณปู่ยังมีชีวิตอยู่ปกติที่อยู่จริงอย่างจริงจัง ดังนั้นคนที่รู้เบอร์โทรศัพท์บ้านรวมถึงตำแหน่งของที่นี่จึงมีนับนิ้วได้

“หรือว่านี่ไม่ใช่เบอร์บ้านคุณชอบแจ่มครับ”

เมื่อเขาไม่ตอบกลับ เสียงปลายสายก็เริ่มเจือความวิตก

“ใช้ก็ใช้อยู่หรอก แต่คุณปู่ของผมเสียไปตั้งแต่ปีที่แล้ว”

“...อ้อ อย่างนั้นหรือครับ จันคนที่รับสายคือหลานชายหรือครับ”

“ใช่ครับ”

“คุณคือคุณยุन्दัมจริง ๆ ใช่ไหมครับ”

ยุन्दัมแนบโทรศัพท์ไว้ที่หูพรางมองออกไปยังลานบ้าน

เรื่องคุณปู่ก็ยังพอเข้าใจได้ แต่การที่เขารายนี้รู้ชื่อของเขากลับดู

น่าสงสัยยิ่ง ทำให้น้ำเสียงเขาแข็งกระด้างขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“คุณโทร.มา มีธุระอะไรหรือครับ”

“อยากแจ้งธุระต่อหน้านะครับ ขอไปพบด้วยตัวเองได้ไหมครับ”

“คุณจะมาหาผมหรือครับ”

“ใช่ครับ ถ้าคุณอยู่บ้าน ผมจะไปพบเดี๋ยวนี้เลยครับ”

ตุ๊ด โทรศัพท์ถูกตัดไป

ยุन्दัมขมวดคิ้วโดยอัตโนมัติพรางมองหุโทรศัพท์ในมือ โทรศัพท์แบบหมุนที่มีโลโก้กิมซอง² ประทับอยู่นั้นต่างจากมือถือตรงที่ไม่มีทางรู้เลยว่าหมายเลขปลายสายคืออะไร

ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาช่วงหนึ่ง พอเป็นแบบนี้เลยอดคิดไม่ได้ว่าเป็นพวกนั้นอีกหรือเปล่า

ยุन्दัมยืนเฝ้าตรงฐานไม้ใหญ่พรางมองออกไปนอกบ้าน

แม้จะเลยวันเพ็ญมาเกินหนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่กลางวันก็ยังสั้นอยู่ดี ยังไม่ทันทุ่ม พระอาทิตย์ก็ลับเขาไปแล้ว เหล่าผีเสื้อกลางคืนก็เริ่มบินมาตอมหลอดไฟที่ส่องแสงอยู่

“คุณยุन्दัมอยู่ไหมครับ ผมคือคนที่โทร.มาเมื่อครู่ครับ”

เสียงที่ได้ยินจากนอกประตูซึ่งลงกลอนอยู่เป็นเสียงเดียวกับที่เพิ่งได้ยินทางโทรศัพท์เมื่อครู่ ดูท่าจะโทร.มาจากที่ไม่ไกลจากบ้านเท่าไร

² หรือ GoldStar คือชื่อแบรนด์เครื่องใช้ไฟฟ้าในอดีตของเกาหลี ปัจจุบันคือ

“ผมรู้ว่ามันอาจเสียมารยาท แต่ผมมีเรื่องอยากขอพบเพื่อถามให้ได้ครับ!”

ชายคนนั้นเพิ่มระดับเสียงราวกับจะไม่ยอมถอยง่าย ๆ ทำให้ยุนดั้มล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง

บ้านที่เขาอาศัยอยู่กับคุณปู่มาตั้งแต่เด็กเป็นบ้านแบบดั้งเดิมที่มีเรือนหลัก เรือนรับรอง และห้องเก็บของ

เดิมทีบ้านนี้ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขา แต่ตอนนี้จะเรียกว่าเชิงเขาก็ได้ไม่เต็มปาก เพราะพื้นที่ตรงทางขึ้นเขาถูกปรับหน้าดินและสร้างอพาร์ทเมนต์ขึ้นเมื่อไม่กี่ปีก่อน

ทางบริษัทที่ก่อสร้างอพาร์ทเมนต์ได้เปิดถนนจากที่นั่นไปถึงอพาร์ทเมนต์เพื่อเป็นการชดเชยเรื่องเสียงรบกวนจากการก่อสร้าง ทำให้พวกเด็กๆ ที่อยู่ในอพาร์ทเมนต์และคนที่ถือกล้องมักจะวนเวียนแถวนี้อยู่บ่อยครั้ง

ใกล้บ้านมีหลุมฝังศพอยู่ ทำให้มีพวก BJ³ ที่จัดรายการผีหรือลี้ลับมาเรื่องลี้ลับแฉะเวียนมาไม่ขาด เลยอดสงสัยไม่ได้ว่าครั้งนี้จะเป็นแบบนั้นอีกหรือเปล่า

“คุณยุนดั้มอยู่ข้างในใช่ไหมครับ ได้โปรดเถอะครับ ขอแค่เจอสักครั้งก็ยิ่งดี”

ยุนดั้มสวมรองเท้าผ้าใบที่วางไว้ใต้ซันไม้ ก่อนจะเดินข้ามลานบ้านออกไป

ประตูรั้วที่ลงกลอนไว้สั่นคลอนเบาๆ ตามแรงลม

ยุนดั้มส่งเสียงออกไปบ้างโดยไม่เปิดประตู

“ช่วยบอกเหตุผลที่มาหาด้วยครับ ก่อนอื่นเลยคุณรู้จักบ้านเราจากไหน”

ซึบ...มีแผ่นกระดาษสีขาวรูปสี่เหลี่ยมถูกสอดเข้ามาใต้ประตูไม้

เมื่อมองลงไปก็เห็นว่าเป็นนามบัตร เขาหยิบขึ้นมาก่อนที่จะมึนจะถูกลมพัดปลิวแล้วอ่านเนื้อหาบนบัตร

³ Broadcast Jockey เป็นคำที่ใช้เรียกเหล่าคนที่ทำอาชีพไลฟ์สตรีมมิงในประเทศเกาหลีใต้

‘บริษัทรักษาความปลอดภัยโฮของจำกัด หัวหน้าทีมอีของฮอน’

ยุนดัมหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าางเกง แล้วเข้าเว็บไซต์ของ บริษัทรักษาความปลอดภัยโฮของ เพื่อเช็คว่ามีคนชื่ออีของฮอนอยู่จริงไหม ปรากฏว่าอีของฮอนเป็นสมาชิกทีมที่ 2 จริง และมีภาพถ่ายติดบัตร ที่ดูแล้วน่าจะอายุราว ๆ ต้นสี่สิบแน่นอนอยู่ด้วย

“หัวหน้าทีมของบริษัทรักษาความปลอดภัยมาตามหาผมทำไมครับ”

“เพราะบุคคลที่เรารับผิดชอบดูแลเกิดปัญหาขึ้นครับ”

“งั้นคุณควรไปหาตำรวจมากกว่าไหมครับ”

“ตอนนี้เราก็เหมือนคนที่พยายามคว่ำแม่แต่พังเส้นเดียวครับ ได้โปรด เถอะครับ”

ยุนดัมยกมูมปากข้างหนึ่งขึ้นแล้วปล่อยลงอย่างเสียไม่ได้ นี่เป็นท่าทาง ที่เขามักทำเวลาลำบากใจ

ดูจากท่าทางแล้ว ถ้าไม่เปิดประตูให้ อีกฝ่ายคงไม่ไปง่าย ๆ แน่ สุดท้ายเขาจึงยกไม้กลอนที่วางพาดประตูไว้ขึ้น แล้วเอียงพิงไว้ด้านข้าง เมื่อดึงมือจับที่มีรูปหล่อโศกเศวตกำลังคาบอยู่เข้ามาด้านใน ชายที่หน้าตา เหมือนกับในรูปจากเว็บก็ยืนอยู่ตรงนั้นจริง ๆ

“ยินดีที่ได้พบครับ คุณยุนดัม ขออนุญาตเข้าไปข้างในสักครู่ได้ไหม ครับ”

“ไม่ครับ พุดตรงนั้นเลยครับ”

ยุนดัมยื่นมือออกไปกั้นหัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยที่กำลังจะก้าว เข้ามาข้างในไม่ให้เข้ามา

หัวหน้าทีมพยักหน้ารับ จากนั้นก็หยิบพัสดุที่วางกองอยู่หน้าประตูรั้ว ส่องข้ามธรณีประตูเข้ามาแทน

ยุนดัมกำลังจะห้าม แต่มีแค่สองกล่องและอีกฝ่ายก็ไวกว่าด้วย

“ช่วยอธิบายก่อนครับว่ามาหาผมกับคุณพูทำไม”

แม้ชายคนนั้นจะดูหุนหันในชุดสูท แต่ใบหน้ากลับซบซิดและใต้ตาลึกโหล

“พวกเราตามหาคุณยุนชอบแฉมาโดยตลอดครับ หลังจากที่ท่านปิด สำนักทรงเมื่อประมาณสองปีก่อนก็หายตัวไปเลย ขอโทษด้วยครับ ไม่รู้จริง ๆ

ว่าท่านเสียแล้ว”

แม้คุณปู่จะเสียเมื่อปีที่แล้ว แต่การเลิกตั้งสำนักเกิดขึ้นตอนที่เขาเพิ่งปลดประจำการก่อนกำหนด เพราะนั่นก็ราว ๆ สองปีก่อนจริง

“ถ้าคุณมาหาคุณปู่เพราะอยากดูดวงละก็”

หัวหน้าทีมรีบส่ายหน้า

“ไม่ได้ตั้งใจจะมาดูดวงหรอกครับ ที่จริงแล้ว...ผมได้ยินมาว่าในฐานะหลานชาย คุณยุ่นดัมเองก็มี...สายตาที่ไวต่อเรื่องแบบนั้นเหมือนกันครับ”

หัวหน้าทีมพูดจาเหลวไหลทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก แถมยังเป็นกลางดึกอีกต่างหาก

“เชิญกลับไปเถอะครับ”

“เดี๋ยวก่อนครับ! ลิปตริ ยู่นดัมแห่งหน่วยกู่แฉ⁴ ตอนนั้นคุณถูกตัดสินว่าไม่เหมาะที่จะปฏิบัติหน้าที่ใช่ไหมครับ แล้วก็ถูกปลดประจำการก่อนกำหนด”

ยู่นดัมขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ถ้าเป็นเรื่องนั้น ผมไม่มีอะไรจะพูดครับ”

เขากำลังจะปิดประตูอีกครั้ง

“ลิปตริ ยู่นดัมครับ!”

ใครบางคนลงมาจากรถที่เหมือนหัวหน้าทีมนั่งมาตะโกนเรียกยู่นดัมอย่างเร่งรีบ

แม้ยู่นดัมจะสายตาดิ แต่ก็ยังแยกไม่ออกว่าอีกฝ่ายเป็นใครตั้งแต่แรกเห็น

ทรงผมสั้น ๆ นั้นดูไม่คุ้น และถึงจะเพ่งพินิจจุมพอกคิ้วตาแล้วก็ยังไม่จำได้ว่าใคร

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ รุนพี! จำผมได้ไหม ผมพลทหารอ๊อแจโอ

⁴ หน่วยกู่แฉ เป็นชื่อเล่นของ 5th Infantry Division หรือกองพลทหารราบที่ 5 ซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของกองทัพเกาหลี โดยที่หน่วยนี้มีสัญลักษณ์เป็นรูปกู่แฉ จึงได้มีชื่อเล่นว่า หน่วยกู่แฉ

ที่พี่เคยเอ็นดูใครครับ!”

ชายหนุ่มที่แนะนำตัวว่าอีแจเอียนตัวตรงแล้วทำความเคารพ

ยุ่นดัมจ้องมองเขาเงียบ ๆ โดยไม่พูดอะไร

“อา เออแล้วไง สิบตรีโมโหซะแล้วสิครับคุณลุง เพราะงั้นผมถึงได้บอกว่าไม่อยากทำไงเล่า ต้องขอโทษสิบตรีด้วยนะครับ”

ชายหนุ่มถอนหายใจแรง ๆ พลังมองสีหน้ายุ่นดัม แล้วยังแอบทำหน้าผิตหวังที่อีกฝ่ายไม่ติดต่อเขาเลย

เมื่อชายหนุ่มกำลังจะเดินข้ามธรณีเข้ามา ยุ่นดัมก็ยื่นแขนกันไว้ไม่ให้เข้า

ชายหนุ่มยิ้มเก้อ ๆ ก่อนจะพูดรัวเหมือนพยายามอธิบาย

“ผมพอจะเข้าใจที่สิบตรีโกรธนะครับ แต่ก็นั้นแหละครับ คุณลุงคนนี้อาแต่ส่งข้อความมาถามข้อมูลส่วนตัวสิบตรีกับผมอยู่เรื่อย ๆ เลย ผมก็ว่าจะไม่บอก แต่เขาเข้าชี้ไม่เลิกนะครับ”

แม้จะไม่เข้าใจที่มาที่ไปทั้งหมด แต่เขาก็ไม่ได้ย้อนถาม

เมื่อเป็นเช่นนั้น ชายหนุ่มตรงหน้าก็ขยับมือที่ประสานไว้ด้านหน้าเล็กน้อยราวกับรู้สึกประหม่า ที่ปลายนิ้วมีสะเก็ดเลือดแห้งติดอยู่เป็นหย่อม ๆ ดูท่าว่าจะเพิ่งเด็ดหนังขอบเล็บไป นิสัยเช่นนั้นช่างเหมือนกับสิ่งที่อีแจเอียนที่เคยรู้จักเป็นอย่างดีมักทำ

ยุ่นดัมพลันรู้สึกทั้งขุ่นเคืองและอึดอัดใจจนเสียใจที่ยอมเปิดประตูให้

“สิบตรีครับ อย่าจ้องผมแรงแบบนี้สิครับ ผมก็รู้ตัวว่าทำผิดจริง ๆ ความจริงแล้ว...ผมเอาเรื่องที่เคยเจอกับสิบตรีในกองทัพบกไปโพสต์ลงบอร์ดเล่าเรื่องลึกลับนะครับ แนนอนว่าผมไม่ได้ระบุชื่อของสิบตรีหรือหน่วยที่อยู่ไม่มีอะไรที่สามารถระบุตัวสิบตรีได้เลยครับ ตอนนั้นพวกเราเจอเรื่องแปลก ๆ กันตั้งหลายเรื่องใช้ไหมล่ะครับ ผมก็เลยเขียนเรื่องพวกนั้นลงไป...แล้วจู่ ๆ คนคนนี้ก็ส่งข้อความมาหาผม...”

ชายหนุ่มพรั่นพูดอย่างวุ่นวาย แต่เมื่อเรียบเรียงแล้ว เนื้อหาที่ทั้งซับซ้อนและเรียบง่ายในคราวเดียวกัน

หัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยกำลังตามหาผู้ที่สามารถจัดการกับปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ ก่อนหน้านั้นเขาไปหาช่างทรงผมมากมาย แต่ก็

ล้วนได้รับประโยชน์

สุดท้ายเมื่อสืบถามหลายต่อหลายคนจึงได้ยืนยันชื่อของร่างทรงที่เก่งที่สุดคนหนึ่ง ยุนชอบแจ

แต่ยุนชอบแจปิดสำนักและหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

ในช่วงเวลาที่ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปนั่นเอง โปสต์ของอีแจโอก็ปรากฏขึ้นมา

หัวหน้าทีมที่ถอดใจแล้วจึงตัดสินใจมาตามหายุนดั้มผู้ซึ่งเคยถูกผีสิงมาก่อน และนั่นก็คือวันนี้

ยุนดั้มออกแรงกดแขนที่กอดอกอยู่แน่นขึ้น

เขาไม่ได้ก้าวออกจากบ้านเลยตลอดครึ่งเดือนที่ผ่านมา ประสาทจึงเริ่มตึงเครียดขึ้นเรื่อย ๆ ระหว่างนั้นเขาไม่ได้พบเจอใครเลยแม้แต่พนักงานส่งของ ทว่ากลับมีคนแปลกหน้าสองคนมาปรากฏตัวต่อหน้าเขาด้วยเหตุผลชวนเหลือเชื่อ

ตลอดที่อีกฝ่ายพูด ยุนดั้มไม่เอ่ยคำใดเลยแม้แต่คำเดียว สีหน้าของหัวหน้าทีมจึงเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความกระวนกระวาย

“ผมไม่รู้ว่าคุณฟังอะไรมาบ้าง แต่ผมไม่เหมือนคุณปู่หรอกนะครับ เพราะฉันเชิญกลับไปเถอะครับ ผมจะปิดประตูแล้ว”

ทันทีที่ยุนดั้มจับมือจับประตู เตรียมจะปิดลงอย่างแน่นหนาอีกครั้ง

“สามร้อยล้าน”

หัวหน้าทีมพลันชูนั้วขึ้นสามนิ้วทันที “หากคุณช่วยจัดการงานนี้ให้พวกเราได้ ผมจะมอบเงินให้สามร้อยล้านครับ ไม่นี่...บอกมาเถอะครับว่าคุณอยากได้เท่าไร”

ยุนดั้มขยับห้วงประตูกลม ๆ ขึ้นลงครึ่งหนึ่งเหมือนกำลังจมอยู่ในห้วงความคิด ก่อนตั้งเปิดให้กว้างขึ้นแทนที่จะผลักออก “เข้ามาก่อนสิครับ”

ถึงจะเสนอเงินตั้งสามร้อยล้านไปแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมเพราะคิดว่าจะถูกไล่ตะเพิดตั้งแต่หน้าประตูหรืออย่างไร หัวหน้าทีมจึงดูตกใจไม่น้อย

“มัวยืนอยู่ทำไมครับ ยังไม่เข้ามาอีก”

ทันทีที่หัวหน้าทีมตั้งสติได้ก็รีบก้าวเท้าเข้ามาในบ้าน และในจังหวะ

ที่ชายหนุ่มอีกคนกำลังจะเดินตามเข้ามาด้วยความตื่นเต้น ยุנדัมก็ปิดประตูลงแล้วลงกลอนทันที

“ลิปตริครับ! ลิปตริ...!”

ด้านนอก ชายหนุ่มยังคงเรียกหายุנדัมอย่างต่อเนื่อง แต่ยุנדัมเพียงผงกศีรษะให้หัวหน้าทีมที่เดินวนอยู่ในลานบ้านเป็นเชิงชวนให้ขึ้นไปบนโรงระเบียง

โรงระเบียงที่ไม่มีแม้แต่โถงธรรมดาลักตัวทำให้ทั้งสองต้องนั่งลงบนพื้นเปล่า หันหน้าเข้าหากัน

หัวหน้าทีมดูจะไม่ชินกับการนั่งพื้นจึงขยับสะโพกสลับซ้ายขวาอย่างอึดอัด แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังมองดูใบเต่งตั้งและใบประกาศเกียรติคุณที่แขวนอยู่บนผนังโรงระเบียงด้วยท่าทีจริงจัง

ใบเต่งตั้งที่คุณปู่ของยุנדัม ชอบอบแฉะเคยได้รับ ส่วนใหญ่ได้มาจากการทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้กับประธานาธิบดีและสมาชิกรัฐสภาในยุคแรก ส่วนใบประกาศเกียรติคุณก็มีโลโก้ของบริษัทต่าง ๆ ประทับอยู่

“ดูเหมือนคุณชอบแฉะจะเป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงจริง ๆ อย่างที่ลือกันนะครับ”

อย่างที่ว่า เขาก่อนหน้านี้เคยมาเยือนล้วนเป็นบุคคลในวงการการเมืองและนักธุรกิจ กรอบรูปเหล่านั้นที่คุณปู่เคยเช็ดขัดราวกับเป็นถ้วยรางวัล เดี่ยวนี้กลับมีฝุ่นจับจนพรา

“ผมต้องลองเดาดูเองไหมครับว่าคุณมาที่นี่เพราะอะไร”

“ครับ?”

“โดยปกติ คนที่มาหาช่างทรงผมจะพูดแบบนี้ครับ ว่าถ้าทาสีไม่ได้ทันทีว่ามาทำไม แปลว่าไม่เก่งจริง”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ...แต่ถ้าทาสีได้ละก็ ความเชื่อมั่นจะเพิ่มขึ้นแน่นอน”

“คุณปู่อาจจะพอทำได้ก็จริง แต่ผมบอกแล้วนะครับว่าผมไม่ใช่ช่างทรงผมไม่มีความสามารถแบบนี้หรอก”

“อย่างนั้นก็แปลว่า...”

ในดวงตาหัวหน้าทีมฉายแววไม่ไวใจ เห็นได้ชัดว่าตั้งแต่ที่ยุנדัมเปิดประตูทันทีหลังจากที่เขาพูดถึงเงินสามร้อยล้าน หัวหน้าทีมก็ไม่อาจเชื่อถือเขาได้อีก

“อ๊เจ้าโอเขาโพสต์อะไรไว้บนบอร์ดกันแน่ครับ”

เมื่อยุנדัมเปิดประเด็น หัวหน้าทีมก็ราวกับบร่อยอยู่แล้ว รีบหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าด้านในของสูท

เมื่อปลดล็อกเสร็จ เขาก็เปิดอัลบั้มภาพขึ้นมา หนึ่งในนั้นคือภาพหน้าจอที่แคปข้อความซึ่งอ๊เจ้าโอเคยโพสต์ไว้

ยุנדัมอ่านข้อความเรียงตามลำดับไปที่ลบบรรทัด จนเมื่อถึงตอนท้ายก็จ๊ปากออกมา

“พูดเกินจริงนะครับ”

“ครับ?”

“ถึงจะคล้ายกับเรื่องที่เกิดขึ้นวันนั้นก็จริง แต่ผมไม่เคยพูดอะไรแบบนี้เลยครับ”

“ไอ้ที่แกตามหาไม่อยู่ที่นี่ เพราะมันอย่ามัวรังควานไอ้เบ่ลือก ไปซะ”

ยุנדัมใช้นิ้วชี้เคาะประโยคนั้นเบา ๆ

“แบบนี้แปลว่าอ๊เจ้าโอแต่งเรื่องขึ้นมาจั้นเหอครับ”

“มันไม่ใช่เรื่องที่ไม่มีอยู่จริงเลยสักหน่อย ดังนั้นจะบอกว่าเป็นเรื่องโกหกทั้งหมดก็ไม่ได้ แต่ผมไม่ค่อยกับผีเหอครับ เพราะมันประโยคนั้นก็ผิด”

“คุณบอกว่า...ไม่พูดกับผีเหอครับ”

“ครับ ผมไม่เสวนาด้วยเหอ และประโยคนั้นก็ผิดเหมือนกันครับ”

ปิดหูแล้วก็หลับตาไว้

คราวนี้ยุנדัมเคาะตรงประโยคนั้น

“วันนั้นอ๊เจ้าโอเสียชีวิตครับ”

மானตาของหัวหน้าทีมที่แข็งค้างค่อย ๆ หันมาทางยุנדัม

“วันนั้นที่ผมอยู่เวรแนวหน้ากับพลทหารอ๊เจ้าโอ เขาสะดุ้งตื่นขึ้นมากะทันหันแล้วเริ่มแสดงพฤติกรรมแปลก ๆ ก่อนที่ผมจะห้ามไว้ได้ พลทหารอ๊เจ้าโอก็...ฆ่าตัวตายไปแล้วครับ และนั่นแหละครับคือเหตุผลที่ผมต้อง

ปลดประจำการก่อนกำหนด”

“เดี๋ยวนะครับ นี่คุณกำลังล้อผมเล่นอยู่รึเปล่า! คนที่อยู่กับผมเมื่อกี้คือคุณอีแจโอ เขาอยู่ข้างนอกนั่นต่างหาก!”

ไม่รู้ว่เพราะคิดว่าตัวเองโดนหลอกหรือไม่ หัวหน้าที่มจึงหน้าแดงก่ำแล้วชี้ไปที่ประตูใหญ่

“ชายหนุ่มเมื่อครู่ไม่ใช่อีแจโอครับ ลองตรวจสอบดูสิครับ”

ขุนตัมเลื่อนโทรศัพท์ที่วางอยู่บนพื้นให้เขา

หัวหน้าที่มที่ปลายนิ้วขีดเผือดพิมพ์ข้อความไปยังที่ใดที่หนึ่ง แล้วหันมาจ้องขุนตัมตาขวาง รัศมีของเขาชัดเจนว่า ถ้าเป็นเรื่องเพื่อเจ้าหรือการหลอกลวง เขาจะไม่ยอมปล่อยผ่านแน่

ไม่กี่นาทีต่อมา เมื่อข้อความตอบกลับมาถึง เขาก็ถอนหายใจอย่างหนักหน่วง

ข้อมูลระบุว่าชายหนุ่มที่อยู่ด้านนอกไม่ได้ชื่ออีแจโอ และอีแจโอเป็นผู้เสียชีวิตไปแล้วจริง ๆ

เพราะแม้แต่หมกมุ่นกับการตามหาขุนซอบแจ เขาจึงเชื่อคำพูดของชายหนุ่มคนนั้นอย่างสนิทใจโดยไม่ทันตรวจสอบให้ดี

หัวหน้าที่มใช้มือที่สั่นระริกปาดหน้าผาก แล้วทอดสายตามองขึ้นไปยังเพดานไม้ ก่อนจะส่ายหัวเข้าไปซ้ำมา

นี่ฉันบ้าไปแล้วหรือ

เขาพิมพ์กับตัวเอง แล้วกำโทรศัพท์ในมือแน่นจนดูเหมือนจะบดมันให้แตก

“นั่นที่เมื่อครู่คุณไม่พูดอะไรกับอีแจโอเลยนี่...”

หัวหน้าที่มถอนหายใจสั้น ๆ แล้วเฝ้าริมฝีปากแน่น

เขาเคยนึกว่าเป็นเพราะขุนตัมโกรธที่รุ่นน้องในกองทัพบกเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเขาโดยพลการจึงไม่ยอมคุยด้วย แต่ในเมื่อขุนตัมเป็นคนที่ไม่พูดกับผีละก็...

“คุณช่วยผมไว้จากผีเหหรือครับ”

ขุนตัมส่ายหัวหนักแน่น

“เปล่าครับ อีแจโอไม่ได้มาหาคุณตั้งแต่แรกแล้ว เขามาหาผมต่างหาก ช่วงนี้เมื่อปีที่แล้วผมก็ได้ยินจากคุณปู่ว่าเขาเคยมาหาเหมือนกัน เพียงแต่ตอนนั้นไม่ได้มาด้วยร่างกาย...ปีที่แล้วไม่สำเร็จ ปีนี้เลยเปลี่ยนแผน”

“หมายความว่าอีแจโอที่ตายไปแล้ว...เขาลิงเด็กหนุ่มคนนั้น...หรือครับ”

“น่าจะเป็นแบบนั้นแหละครับ”

ขุนดัมตอบกลับด้วยสายตา เขาเองก็ยังไม่กล้ายืนยันเต็มปาก

หัวหน้าทีมที่เดินทางมาถึงที่นี่ราวกับถูกสะกดจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าขุนดัมมีดวงตาไม่เหมือนคนทั่วไป

เขามีดวงตาสีฟ้าซึ่งเป็นสีที่ไม่ปกติสำหรับชาวเอเชีย แต่เพราะใบหน้าของขุนดัมคมสะอาดหมดจดจึงกลับไม่รู้สึกรังเกียจเลย

“เขาบอกว่าชื่ออีแจโอแน่ ๆ...”

พอรู้ตัวก็รู้สึกแปลกประหลาดใจ แต่เกรงว่าจะเสียมารยาท หัวหน้าทีมจึงไม่พูดถึงเรื่องนั้น เพียงแค่นั่งกลับมาถามเกี่ยวกับอีแจโอเท่านั้น

“คุณคงไม่ได้มาที่นี่เพราะอยากรู้เรื่องของผมหรือไม่ใช่ไหมครับ แล้วพูดตรง ๆ เลยนะครับ...ผมเองก็ไม่ได้สนใจเงินสามร้อยล้านที่คุณเสนอมาเลย”

“แล้วทำไมละครับ”

“ผมมันพวกสุดรู้แหละ”

ขุนดัมยอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่าตัวเองเป็นคนชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน

เขานึกสงสัยว่าต้องจนตรอกแค่ไหนกันถึงกับเสนอเงินตั้งสามร้อยล้านให้กับคนแปลกหน้าอย่างเขา

พอคิดย้อนกลับไปที่ตอนเกิดเหตุการณ์อีแจโอ ถ้าไม่ได้เข้าไปยุ่งเพราะความสงสัย ตัวเขาก็คงไม่ต้องพบเจอกับเรื่องยุ่งยากแบบนั้น

“ตอนนี้คุณช่วยพูดตามตรงสักทีได้ไหมว่า จริง ๆ แล้วคุณมาหาผมหรือคุณปู่เพราะเรื่องอะไร”

หัวหน้าทีมเปลี่ยนจากนั่งขัดสมาธิมานั่งพับเพียบ เขาวางหมัดที่กำแน่นไว้บนต้นขา หลังตาแน่น ขยับริมฝีปากเบา ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

นี่มันถูกแล้วหรือ

ทำแบบนี้ได้จริง ๆ ใช่ไหม

สีหน้าเขาเต็มไปด้วยความลึกลับชัดเจน
ขุนดำมรอให้เขาเป็นฝ่ายเริ่มพูดเองอย่างใจเย็น
“จริงๆ แล้วคือ ท่านที่ผมรับใช้...”
หัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยกลืนน้ำลายดังเอือก
“...ท่านบอกว่าตัวเองเป็นโทแกบีครับ”

“ดัมเอีย เดือนคัปโ⁵ กับเดือนอีลมี⁶ ตามปฏิทินจันทรคติจระมัตระวังตัว
เอาไว้เป็นพิเศษนะ”

ร่างทรงอย่างขุนชอบแจจะตรวจดวงประจำปีของหลานในวันที่ 1
มกราคมของทุกปี แต่ปีที่แล้วได้ตรวจดวงชะตาเอาไว้ล่วงหน้าไปสองปี บางที
อาจเป็นเพราะขุนชอบแจคาดการณ์ถึงความตายของตัวเองได้

“ดัมเอีย ตอนนี้มีปู่อยู่กับเลยกักเก็บรัศมีของหลานเอาไว้ได้ แต่ถ้าปู่
ตายไป หลานจะต้องใช้พลังของตัวเองกักเก็บรัศมีเอาไว้”

เดิมทีขุนชอบแจเป็นเกษตรกรธรรมดาๆ อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ
ในจังหวัดคังวอน ไม่เพียงเท่านั้น เขายังไม่ใช่คนที่มีอิทธิฤทธิ์หรือมีดวงตา
ที่สามารถมองเห็นสิ่งแปลกประหลาดได้

วันหนึ่งลูกสาวที่ออกไปอยู่ในเมืองกลับมายังบ้านเกิดพร้อมกับอุ้ม
เด็กทารกที่ถูกห่อด้วยคังโบ⁷ ส่วนอีกมือถือโคมชิงซาโซรง⁸เอาไว้

“พ่อ...”

ในวันนั้น ลูกสาวที่กำลังอุ้มเด็กทารกเอ่ยเรียกขุนชอบแจด้วยสีหน้า

⁵ คัปโ เป็นเดือนที่ตรงกับธาตุไม้หยาง นักษัตริษะเมีย เป็นการนับวันเดือนปี
ตามแผนภูมิสวรรค์ของจีนเพื่อเอามาใช้ในการทำนายดวงชะตา โดยระบบนี้แพร่หลายที่สุดใน
สังคมชาวจีนมาตั้งแต่อดีต เรียกว่าปียีหยี่สี่เถียว หรือแปดอักษร

⁶ อีลมี เป็นเดือนที่ตรงกับธาตุไม้หยิน นักษัตริษะแม เป็นการนับวันเดือนปี
ตามแผนภูมิสวรรค์ของจีนเพื่อเอามาใช้ในการทำนายดวงชะตา โดยระบบนี้แพร่หลายที่สุดใน
สังคมชาวจีนมาตั้งแต่อดีต เรียกว่าปียีหยี่สี่เถียว หรือแปดอักษรสี่เถาว

⁷ ผ้าห่มผืนเล็กที่ใช้ห่อหุ้มตัวเด็กทารกเวลาแบกขึ้นหลัง

⁸ โคมไฟหุ้มด้วยผ้า โดยผ้าด้านบนจะเป็นสีแดง ส่วนด้านล่างเป็นสีน้ำเงิน

ไว้อารมณ์

แม้จะเอะใจอยู่บ้าง แต่ขุนชอบแจก็ไม่ได้ชักใช้อะไร และต้อนรับลูกสาวกับหลานด้วยความยินดี

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกสาวที่นอนหลับไปอย่างอ่อนเพลียเหมือนสลบไปตื่นขึ้นมา แล้วรีบสารภาพว่าเด็กทารกนั้นไม่ใช่เด็กที่เธอคลอดออกมาเอง

คืนก่อนหน้านั้น เธอเห็นบางอย่างตรงใต้เสาซึ่ง^๑ ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าหมู่บ้านระหว่างทางที่กลับมาบ้านเกิด มันคือโคมซึ่งซาไซรงที่ส่องแสงสว่างไสวออกมา

สิ่งที่ทำให้เธอตกใจมากกว่าโคมผ้าไหมที่ส่องสว่างอย่างโดดเด่นก็คือเด็กทารกที่กำลังร้องไห้เสียงดังอยู่ข้างๆ

เธอหยุดยืนอยู่ตรงหน้านั้น แล้วก็ได้แต่อุ้มเด็กทารกแรกเกิดที่แถมเป็นสีแดงเพราะความหนาวเย็นอย่างไม่มีทางเลือก

ขุนชอบแจที่ได้ยินเรื่องราวทั้งหมดพยักหน้ารับแรงๆ เขามั่นใจไปกว่าครึ่งแล้วว่า ถ้าหากเป็นลูกของลูกสาวจริง ๆ เธอคงไม่พามาให้เขาเลี้ยงหรอก ลูกสาวคนนี้ออกจากบ้านไปอยู่ในเมืองตั้งแต่เพิ่งบรรลุนิติภาวะ เธอไม่เคยแม้แต่จะเอ่ยปากขอความช่วยเหลือหรือบ่นว่าเหนื่อยเลยสักครั้งเลย แม้ตอนนี้จะตาโหลเหมือนจะตายให้ได้เสียเดี๋ยวนี้ก็ตาม

“งั้นพวกเราควรไปตามหาพ่อแม่เด็กไหม”

ผ้าคังโบที่ห่อหุ้มร่างกายของเด็กทารกนั้น มองปราดเดียวก็รู้ว่ามียาผ้าไหมสีดำนั่นงดงาม และอ่อนนุ่มมากพอที่จะไม่สร้างรอยแผลบนผิวเปราะบางของเด็กทารกแม้แต่นิดเดียว จึงคาดเดาว่าอาจจะถูกลักพาตัวมาทิ้งไว้หรือเปล่า

ขุนชอบแจออกไปเดินสำรวจในหมู่บ้านไปตามเส้นทางนั้น ดูว่ามีคนที่สูญหายไปบ้างหรือไม่

ทว่าทุกคนเพียงส่ายหน้าและบอกว่าไม่รู้ จะว่าไปก็เป็นเรื่องปกติ

^๑ เสาที่วางตั้งไว้บริเวณริมถนนหรือทางเข้าหมู่บ้าน โดยจะมีการวาดใบหน้าของคนเอาไว้บนเสาไม้หรือเสาหินนั้นๆ ซึ่งเสาซึ่งนี้ถือเป็นตัวแทนของเจ้าที่

เพราะหมู่บ้านชนบทที่มีครอบครัวอยู่ไม่ถึงห้าสิบครัวเรือนนี้ไร้ซึ่งเสียงร้องของเด็กแรกเกิดมามากกว่าสิบปีแล้ว

แม้จะวิ่งพรวดไปสอบถามที่สถานีตำรวจว่ามีคดีเด็กทารกแรกเกิดสูญหายบ้างหรือไม่ แต่ตำรวจเองก็ยังส่ายหน้า

ถ้าอย่างนั้นคงจะเป็นพ่อแม่ที่มาจากต่างถิ่นเอามาทิ้งไว้ละมัง

ช่างเป็นเรื่องที่โหดร้ายมาก ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะลูกสาวของเขา เด็กทารกคงแข็งตายเพราะไม่อาจทนความหนาวเหน็บในช่วงกลางฤดูหนาวไปแล้ว

ขณะเดียวกัน มีบางคนซุบซิบกันตามใจว่าลูกสาวของขุนชอบแจชอบลูกกลับมาโดยไม่มีสามี บ้างก็สร้างข่าวลือเลื่อนลอยว่าเธอคงทำตัวล้ามะเลเทเมาในเมือง ไม่นานนักเธอก็กลายเป็นหญิงชู้ที่แอบคลอดลูกของชายมีเจ้าของ

ภายในระยะเวลาไม่กี่วัน หญิงสาวก็กลายเป็นชู้ที่แอบคลอดลูกของผู้ชายที่แต่งงานแล้ว

“เกลียดนักกละพวกปากพล่อย ทั้งที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยแท้ ๆ ที่แรกว่าจะส่งไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ไหนสักที่ แต่พอได้ยินแบบนี้ก็โกรธจนทนไม่ได้ พ่อ หนูจะขอเลี้ยงเด็กคนนี้อย่างเดียว หนูจะถือว่าเขาเป็นลูกที่คลอดออกมาจากท้องหนูเอง”

ถ้าไม่ใช่เพราะเด็กทารกที่ถูกทิ้งไว้ได้เสาชังซึ่งในวันนั้น เธอคงตายอยู่ในภูเขาเล็กและกลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าไปแล้ว เพราะเธอตัดสินใจช่วยชีวิตเด็กน้อย ตัวเธอเองถึงได้รอดชีวิต ดังนั้นไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร เธอก็ตัดสินใจแล้วว่าจะเลี้ยงดูเด็กคนนี้

จนถึงที่สุดแล้ว ขุนชอบแจก็ไม่ได้ถามลูกสาวว่าทำไมจู่ ๆ ถึงกลับมาที่บ้านเกิด แต่ถึงแม้จะรู้ว่าลูกกลับมาเพื่อจบชีวิตตัวเองในป่าเขาเล็ก ขุนชอบแจก็คงไม่พูดอะไรอยู่ดี

วันนั้น ทั้งสองตั้งชื่อให้เด็กน้อยว่า ‘ดัม’¹⁰ และรับเป็นคนในครอบครัว

¹⁰ ดัม ตัวฮั่นจาเขียนว่า 膽 ซึ่งมีความหมายหลากหลายความหมาย ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความกล้าหาญ จิตใจที่ซื่อสัตย์ ชัดเกลา ท่วมท้น มั่นคง

ในคืนที่หนาวเหน็บจนน่ากลัว เด็กน้อยได้เสาช้างซึ่งที่ทรุดโทรม
กลับกล้ำร้องออกมาดังลั่นว่าตนอยู่ที่นี้ ช่างกล้าหาญสมกับคำว่าดัมจริง ๆ

รุ่งสางของวันที่เด็กน้อยได้รับชื่อ

ทารกที่เคยหลับตาแน่น พลิกตัวขยุกขยิกไปมา ในที่สุดก็ลืมตา
เพื่อเผชิญหน้ากับโลกเป็นครั้งแรก ตอนนั้นเองที่สองพ่อลูกอุทานออกมา
ด้วยความยินดี?

หว่าดวงตาของเด็กน้อยกลับคล้ายกับดวงไฟโทแกบี

“ทางนี้ครับ เชิญลงมาได้เลยครับ”

เมื่อผ่านกำแพงหินสูงยาวที่ล้อมรอบคฤหาสน์มาได้สักพักก็เข้ามา
ด้านในโรงจอดรถ หั้วหน้าที่มียืนกรานที่จะช่วยเปิดประตูให้

“ผมจำเป็นต้องเอาใจใส่เรื่องความปลอดภัย ดังนั้นช่วยเข้าใจด้วย
นะครับ”

ขุนดั้มที่ลงมาจากรถทางแขนทั้งสองข้างตามที่เหล่าบอดี้การ์ดบอก
เขาถูกคันหัวตัวด้วยเครื่องตรวจจับโลหะ และยังถูกแยงเหรียญร้อยวอน
ที่ตัวเองก็ไม่รู้ว่ามีอยู่ในกระเป๋าไป

“ตอนกลับจะคืนให้ใหม่ครับ”

เหรียญร้อยวอนของขุนดั้มถูกใส่เข้าไปในตู้ฝากของที่เตรียมเอาไว้
ตรงอีกด้านหนึ่งของโรงจอดรถ

“แน่นอนครับ”

หั้วหน้าที่มียืนส่งสายตาไปยังทางที่ทอดยาวจากโรงจอดรถไปยังสวน

อาจจะเพราะว่าเป็นตอนกลางวัน ดวงตาของขุนดั้มเลยดูฟุ้งกว่า
ตอนที่เห็นเมื่อคืนนี้ แม้จะสงสัยว่ามันเกี่ยวข้องกับคณูที่เป็นร่างทรงหรือไม่
แต่หั้วหน้าที่มียืนก็ยังคงไม่เอ่ยถามคำถามที่น่าจะเป็นการเสียมารยาท

คฤหาสน์ของประธานที่หั้วหน้าที่มียืนแนะนำนั้น นอกจากบอดี้การ์ด
ที่ประจำอยู่แล้ว ยังมีเหล่าคนรับใช้จำนวนมากพอสมควรที่กำลังแบ่งกัน
ทำหน้าที่ เพียงแค่เดินจากโรงจอดรถไปยังสวน ขุนดั้มต้องเดินผ่านคนรับใช้
อย่างน้อย ๆ สี่คนหรือมากกว่านั้น

สิ่งแรกที่สะดุดตายุ่นดัมเมื่อเดินผ่านสวนคือ ต้นท้อที่ใบไหมพลิว
ราวกับกำลังคลี่ผ้าคลุมตัวยามต้องลม

ต้นท้อที่ครั้งหนึ่งเคยผลิดอกสีชมพูอ่อนอย่างเชียวอายไปทั้งต้น บัดนี้
แต่งกายด้วยชุดสีเขียวสดแล้ว แต่ผลที่อกลบยังแดงระเรื่อราวแก้มเด็ก

ไต้ร่มใบไม้เขียวชอุ่มนั้น มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนบันไดโอนเอนประสงค์
เขาถือกรรไกรตัดแต่งกิ่งอยู่ ดูท่าแล้วน่าจะเป็นคนสวน

เพราะอากาศค่อนข้างร้อน ชายคนนั้นจึงพับแขนเสื้อขึ้นถึงต้นแขน
เขาเองก็เหลือบมองยุ่นดัมเช่นกัน แต่แล้วก็ละสายตา หันไปเด็ดผลไม้แทน
ราวกับหมดความสนใจ

“จงซ่อนให้ดี จงซ่อนตัวไว้ อีแม่เดินไปด้านหลังอาจารย์แล้ว”

ยุ่นดัมหันกลับไปมองอย่างระแวงเพราะเสียงนั้นดูเหมือนจะมาจาก
ชายคนนั้น แต่ก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าเขาเป็นคนพูดจริงหรือไม่ เนื่องจากใบหน้า
ของเขาถูกบดบังไว้เหมือนกับลูกท้อในมือที่ถูกบังโดยฝ่ามือใหญ่

“คุณยุ่นดัม?”

หัวหน้าที่มหันมาเร่งยุ่นดัมที่หยุดยืนอยู่

“ไปเดี๋ยวนี้ครับ”

ยุ่นดัมผืนละสายตาแล้วหันกลับไปมองตรงหน้า

ทางเดินหินในสวนที่ทอดยาวราวกับถูกวาดด้วยพู่กันพาเขาไปจนถึง
หน้าประตูซึ่งเปิดกว้างต้อนรับผู้มาเยือน สายลมเย็นที่พัดออกมาจากภายใน
ราวกับกำลังเอื้อมมือมาตึงร่างของยุ่นดัมเข้าไป

เขาถอดรองเท้าผ้าใบออก แล้วสอดเท้าเข้าไปในสลিপเปอร์ที่วางอยู่
ตรงหน้าซึ่งนุ่มกว่ารองเท้าที่เขาใส่มาเสียอีก ทุกครั้งที่ก้าวเดิน แผ่นรองนุ่ม ๆ
จะยุบลงนิด ๆ โอบรัดรอบฝ่าเท้าอย่างแผ่วเบา ให้ความรู้สึกเหมือนกำลัง
ก้าวขึ้นไปเหยียบเมฆ

ยุ่นดัมจึงเดินพลางจ้องมองสลิปเปอร์คู่ที่นั่นเงียบ ๆ

“คุณยุ่นดัม”

เพราะเขาเดินช้าลง หัวหน้าที่มที่เดินนำไปก่อนจึงหันมาเร่งอีกครั้ง
คราวนี้ยุ่นดัมจึงเงยหน้าขึ้น แล้วรีบเดินตามให้ทัน

ภายนอกดูเป็นคฤหาสน์ที่มีสวนสไลด์สระวันตกอย่างเด่นชัด แต่ภายในกลับเต็มไปด้วยข้าวของที่เหมือนจะพบได้ในร้านขายของโบราณแบบตะวันออกเท่านั้น ทั้งกระถางรูปโบราณหรือพระพุทธรูปที่เหมือนเพิ่งถูกขุดค้นขึ้นมาจากใต้ดิน บรรดาศิลปวัตถุที่จัดแสดงไว้โดยไม่มีฝุ่นเกาะอยู่สักเม็ดในตู้กระจกฝั่งตรงข้ามนั้นยากที่จะประเมินค่าได้ บางทีงานอดิเรกของประธานที่เป็นเจ้าของคฤหาสน์น่าจะเป็นการสะสมโบราณวัตถุ

เหล่าคนรับใช้จะหยุดยืนและโค้งศีรษะให้ทุกครั้งที่เห็นขุนดัม และเขาเองก็โค้งตอบอย่างสุภาพ

อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่ขุนดัมรู้สึกประหลาดใจคือ คนรับใช้ของคฤหาสน์นี้ไม่มีหญิงสาวแม้แต่คนเดียว

เมื่อผ่านห้องรับแขกไปก็ยิ่งเจอโถงทางเดินอีก รวบรวมเป็นคฤหาสน์ที่ถูกออกแบบมาให้เหมือนเขาวงกต

ขุนดัมเพียงแค่ออกเดินตามหลังหัวหน้าทีมไปเท่านั้น ไม่ได้กวาดตามองโครงสร้างหรือเหลียวมองไปรอบ ๆ แต่อย่างใด

ในที่สุดหัวหน้าทีมก็หยุดยืนอยู่หน้าห้องที่มีบานประตูคูปิดเงียบ เขาจับลูกบิดที่ห้อยอยู่สองข้างแล้วหมุนเปิดออก ประตูนั้นหนากว่าปกติอย่างเห็นได้ชัดราวกับให้ความสำคัญกับการเก็บเสียงเป็นพิเศษ

เมื่อประตูถูกเปิดออก สิ่งที่มีมองเห็นทันทีคือภาพเขียนทิวทัศน์แบบโบราณที่เต็มไปด้วยน้ำหมึกซึ่งถูกแขวนเอาไว้ตรงกลางผนังห้อง ทิศนะของภาพนั้นล้าลึกเกินกว่าแค่ความเข้มข้นของหมึกจนเหมือนกับยกภูเขาที่มียอดเขานับสิบยอดมาใส่ไว้

ที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่านั้นคือ ท้าวจตุโลกบาลที่มักพบเห็นในวัดกลับตั้งอยู่ครบทุกทิศภายในห้อง รูปปั้นแบบนี้ปกติมักจะตั้งไว้ตรงทางเข้ามิใช่หรือห่อหุ้ม ท้อมมีท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ที่คอยเฝ้าบ้านก็รู้สึกแปลกประหลาดชวนอึดอัดไม่น้อย

ท้าวจตุโลกบาลที่ถลึงตาโตและมีรั้วรอยยับย่นตรงหน้าผากต่างกำลังจ้องมองมาที่โศฟากลางห้องเป็นตาเดียว

ถัดจากโศฟายาวที่จัดวางให้ต้องนั่งหันหน้าเข้าหากันยังมีโศฟาเดี่ยว

ซึ่งน่าจะเป็นของเจ้าของคฤหาสน์จัดวางเอาไว้ด้วยกัน

ผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย แม้จะได้รับสายตาพิโรธของ
ท้าวจุลโลกบาลก็ยังวาดยิ้มอ่อนโยนพร้อมกับเอ่ยต้อนรับขุนต้ม

“ยินดีต้อนรับค่ะอาจารย์ขุนต้ม ดิฉันกำลังรอคอยคุณอยู่เชียว”

ขุนต้มครุ่นคิดว่าตนเองสมควรจะถูกเรียกว่าอาจารย์หรือไม่ แม้
ผู้หญิงคนนี้จะยิ้มอยู่ แต่สายตากลับจับจ้องราวกับกำลังวิเคราะห์ตัวเขาอย่าง
ละเอียดลออ ทำให้เขาตระหนักกว่านั้นเป็นเพียงคำเรียกอย่างเป็นทางการ
เท่านั้น

“ผมขุนต้ม ยินดีที่ได้พบครับ”

“แหวตาอาจารย์ดูใจดีมากเลยล่ะ อย่ามัวยืนอยู่เลย เชิญนั่งตรงนี้
เถอะค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นลุกขึ้นแล้วชี้ไปยังโซฟาทางด้านขวา

ขุนต้มเดินไปทางนั้นและหย่อนก้นนั่งลงบนโซฟาหนัง จากนั้นหัวหน้าทีม
ก็ไปนั่งฝั่งตรงข้ามอย่างเป็นธรรมชาติ

ผู้หญิงคนนั้นเลื่อนถ้วยชาที่เตรียมไว้ล่วงหน้าให้ขุนต้มและหัวหน้าทีม
คนละใบ ก่อนจะรินชาใส่ลงไปครึ่งถ้วย

น้ำชานั้นมีสีเขียวย่อมนคล้ายสมุนไพรมะนาว

“คุณขุนต้ม ขอโทษด้วยนะครับที่แนะนำช้าไปหน่อย ท่านนี้คือประธาน
ฮันยอฮันที่ผมดูแลอยู่ครับ”

หัวหน้าทีมกล่าวพร้อมยกมือสองข้างแสดงความเคารพท่านประธาน

“ประธานอะไรกัน ตำแหน่งที่ฟังดูดีแบบนั้นไม่เหมาะกับฉันหรอกนะ
เอาละ รีบดื่มชาเสียก่อนที่มันจะเย็นชืดเถอะค่ะ”

เมื่อยิ้มอย่างอ่อนโยน ทางตาที่โค้งลงนั้นก็ดูงดงามราวกับกล้วยไม้ที่มี
เส้นโค้งอ่อนช้อย

“ว่าแต่ อาจารย์ขุนชอบแจเลยแล้วหรอคะ”

“ใช่ครับ”

“ตายจริง คุณคงเสียใจมากเลยสินะคะ”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะครับ”

อาจเป็นเพราะเหล่าสี่เทพผู้พิทักษ์ที่จ้องตาแทบฉลนจากทั้งสี่ด้าน
จึงรู้สึกเหนียวล้าไม่น้อย

“อาจารย์ ไม่ทราบว่ายี่สิบห้าปีที่ผ่านมาได้แจ้งเหตุผลที่พวกเราตามหาอาจารย์
ขุนซอบแจหรือยังคะ”

“...ผมได้ยินจากหัวหน้าทีมว่า คนที่เขาดูแลบอกว่าตัวเองเป็นโทแกบี
ครับ”

ขุนต้มไม่ได้หลบเลี่ยงสายตาของท่านประธานที่จ้องเขม็งมาที่เขา
พอๆ กับท้าวจตุโลกบาล

“อ้อ อาจารย์นี้พูดตรงจังเลยนะคะ ใช่แล้ว ก็อย่างที่หัวหน้าทีมบอกไป
นั่นแหละค่ะ แล้วอาจารย์เห็นอย่างไรบ้างคะ”

เปลือกตาที่กะพริบ มุมปากที่ยกขึ้น และน้ำเสียงที่เนิบช้า ดูเหมือน
ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นการแสดงออกภายใต้การคำนวณอย่างรอบคอบของ
ท่านประธาน

บางทีอาจเป็นนิสัยที่ทำจนติดเป็นธรรมชาติไปแล้ว แม้ภายนอกจะ
ยิ้มละไมอย่างอ่อนโยน แต่ภายในกลับดูแน่วแน่นคง และริมฝีปากที่
โค้งขึ้นราวกับแมวก็ไม่ได้ดูเจ้าเล่ห์ หากแต่ยังคงให้ความรู้สึกสง่างาม

มองดูตอนนี้ คำว่า ‘กลัว’ ไม้ดูจะเป็นคำเปรียบที่ผิดไปซะแล้ว เหมือน
เป็นหญ้าพิษที่ส่งงามมากกว่า

“ถ้าท่านประธานคิดว่าตัวเองเป็นโทแกบี...ก็ควรจะไปหาผู้เชี่ยวชาญ
คนอื่นที่ไม่ใช่ผมน่าจะดีกว่านะครับ”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“เรื่องนั้นท่านประธานน่าจะรู้ดีกว่าผมไม่ใช่หรอกครับ”

ท่านประธานที่กำลังจะจิบชาพล้นวางแก้วกลับลงไป จากนั้นเธอ
ก็หัวเราะสั้น ๆ ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาและไพเราะ ก่อนยิ้มด้วยดวงตาที่โค้ง
อ่อนโยนยิ่งกว่าเมื่อครู

“คุณกำลังจะบอกว่าฉันดูเป็นคนธรรมดาอย่างนั้นหรือคะ”

ขุนต้มไม่อาจล่วงรู้ความในใจของท่านประธานได้จึงยิ่งระมัดระวัง
มากขึ้นอีกระดับ

“บรรทัดฐานความธรรมดาที่ท่านประธานพูดถึงคืออะไรหรือครับ”

“อืม ภายนอกดูปกติดี?”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านก็เป็นคนธรรมดาครับ”

“เท่าที่ได้ยินมา...คุณยุendum ไม่ใช่วางทรงนี้มา แล้วรู้ได้อย่างไรว่า
ฉันเป็นคนธรรมดาหรือไม่”

“ท่านรู้ไหมครับว่าหน้าที่ของร่างทรงคืออะไร”

“ไม่รู้สิคะ...ช่วยทำนายอนาคตของผู้คนอย่างนั้นหรือเปล่าคะ”

“คนคนหนึ่งจะล่วงรู้อนาคตได้ยังไงกันล่ะครับ”

“ไม่รู้ว่าเป็นเพราะโต้แย้งหรือเปล่า คิ้วของท่านประธานจึงขมวดขึ้น
อย่างแผ่วเบา

“ร่างทรงคือร่างที่รับเทพสถิตจึงใกล้เคียงกับเทพ ถึงได้ทำนายอนาคต
และรับคำครุโง่ละคะ”

“ตัว ชิน¹¹ ในคำว่าภูตผีและเทพนั้นเหมือนกัน เพราะงั้นเทพที่ร่างทรง
รับไว้อาจเป็นภูตผีก็ได้เนะครับ”

“ແຫມ ການເລ່ນຄຳແບບນີ້ນຳເປື່ອຈຳຈັງ”

ท่านประธานยกถ้วยชาที่วางลงขึ้นมา ครั่งนี้เธอดื่มไปหนึ่งอีกแล้วถาม
ขึ้นมาอีกครั้ง

“งั้นฉันคือโทแกบีจริง ๆ หรือไม่ใช้กันล่ะคะ”

“คุณเป็นคนครับ”

ยุendum ให้คำตอบที่ชัดเจนกับท่านประธานซึ่งเหมือนกำลังทดสอบอะไร
บางอย่างมาตั้งแต่แรก

“ถ้าอย่างนั้น ที่บ้านฉันก็ไม่มีของแปลกประหลาดอะไรพวกนั้นใช้ไหม
คะ”

“ครับ”

“หัวหน้าอี้ คุณเสียแรงเปล่าซะแล้วละ”

¹¹ ชิน ตัวฮั่นจาคือ 神 ซึ่งในคำว่า 神 (คฺวี่ชิน) ที่หมายถึงภูตผีวิญญาณ กับ 神 (ชิน) ที่หมายถึงเทพเจ้า ก็ใช้ตัวฮั่นจาคำนี้เหมือนกัน

เมื่อท่านประธานหันไปมองหัวหน้าทีมด้วยแวตากลมคม เขาก็
หดู่ไหล่ลงเล็กน้อย

ท่านประธานหยิบเชคใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อที่วางอยู่บนโต๊ะ
แล้วยื่นให้ยุนดั้ม

“แค่นี้คงเพียงพอสำหรับค่าครูแล้วนะคะ? ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

ยุนดั้มมองเชคที่ถูกยื่นมาให้เงิบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วลุกขึ้นโดยไม่
ตะต้อง

ท่านประธานก็ไม่ได้มีท่าจะยื่นซ้ำอีกครั้ง เพียงวางเชคใบนั้นกลับลง
บนโต๊ะโดยไม่พูดอะไร

“ท่านประธานครับ แต่เรื่องที่ผมได้เจอเมื่อวาน...”

“บางที่เขาอาจจ้างคนมาแสดงละครเพื่อมาหลอกหัวหน้าอีกก็ได้ ฉันถึง
ได้บอกไว้ว่าอย่าไว้ใจคนพวกนั้น”

เป็นเรื่องธรรมดาที่หัวหน้าทีมจะรายงานเรื่องเมื่อวานทั้งหมดตั้งแต่ต้น
จนจบให้เธอทราบ เพราะฉะนั้นจึงได้บอกให้พายุนดั้มมา

“มันไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง และฉันก็เหนื่อยมากแล้ว เชิญกลับไป
แล้วค่ะ”

ยุนดั้มสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่คลุมเครือจากคำพูดของท่านประธาน
บางทีก่อนหน้านี้คงจะมีร่างทรงมากมายเคยมาเยือนบ้านหลังนี้แล้ว แต่ดูเหมือน
ว่าคงจะแค่เสียเงินไปเปล่า ๆ โดยที่ไม่ได้รับการเสนอแนะทั้งวิธีการแก้ไขใด ๆ

“...ไปกันเถอะครับ”

หัวหน้าทีมยืนอยู่ตรงหน้ายุนดั้มด้วยสีหน้าอึดอัดราวกับทำอะไรไม่ถูก
ในตอนที่ถูกมุลูกบิดประตูให้เปิดออกนั่นเอง

แก๊ว!

ในจังหวะที่ประตูเปิดออกครึ่งหนึ่งก็ได้ยินเสียงของบางอย่างแตก
กระจาย ตามด้วยเสียงถูกขว้างปาอย่างต่อเนื่อง พร้อมกันนั้นก็ยังมีเสียงกรีดร้อง
ของใครบางคนดังแทรกเข้ามาด้วย

หัวหน้าทีมหันกลับไปมองประธานอย่างรวดเร็ว แต่เธอกลับไม่มีท่าทาง
ตกใจแม้แต่น้อย เพียงแค่ใช้มือเรียวยาวของตนปิดหน้าผากเอาไว้

“หัวหน้าอี ฝากด้วย”

“ครับ”

หัวหน้าทีมวิ่งพรวดออกจากห้องรับแขกอย่างรวดเร็ว

ประตูยังเปิดค้างอยู่ครึ่งหนึ่ง แต่ยุนดัมกลับยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่ก้าวออกไปข้างนอก

ประธานเอ่ยด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด แตกต่างจากเมื่อครู่อย่างเห็นได้ชัด

“ทำไมคุณไม่ออกไปล่ะคะ”

“ไม่ทราบว่...เป็นคนสวนหรือเปล่าครับ”

“...อะไรนะ”

ท่านประธานค่อย ๆ ละมือออกจากหน้าผาก

“คนที่กำลังก่อความวุ่นวายอยู่ในตอนนี้ ไม่ทราบว่ใช้คนสวนหรือเปล่าครับ”

“คนสวน? บ้านเราไม่มีคนรับใช้แบบนั้นหรอกค่ะ”

ยุนดัมเอียงคอเล็กน้อยด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“แต่ผมเห็นผู้ชายทำทางดูดีในสวนนะครับ คนที่ดูแลต้นท่อนะ”

ประธานที่เคยหัวเราะเยาะเหมือนกับอีกฝ่ายเพื่อเจื่อนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร.หาใครบางคนราวกับเพิ่งนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้

“อย่าบอกนะว่โดฮันอยู่ในสวนจนถึงเมื่อคืนนี้ ไม่ได้ลงมาจากห้องใช้ไหม”

ไม่รู้ว่ปลายสายพูดอะไร แต่เธอไม่ได้ละสายตาไปจากยุนดัมเลย

“อ้อ เข้าใจแล้ว”

ประธานวางสายก่อนจะเดินเข้าไปหายุนดัมอย่างเงียบเชียบ

“อาจารย์ยุนดัมฟังให้ดิ้นะคะ ถ้าตั้งใจจะหลอกฉันเพื่อรีดไถเงินละก็ คงต้องเตรียมใจที่จะทิ้งชีวิตเอาไว้ด้วยนะคะ”

แม้จะเป็นการพูดที่ใกล้เคียงกับการข่มขู่อย่างไม่มีเหตุผล แต่ยุนดัมก็ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความวุ่นวายใจใด ๆ นั่นก็เพราะเขาไม่เคยมีความคิดแบบนั้นมาตั้งแต่แรก

“ผมไม่ได้มาเพราะได้ยินว่าจะให้เงินหอรกนะครับ ที่มาก็เพราะคิดว่า
สิ่งที่ผมตามหานั้นจะอยู่ที่นั่นต่างหากล่ะครับ”

“คุณหาอะไรอยู่ที่นี่หอรกคะ”

“โทแกบีครับ”

ท่านประธานรีบขบเม้มริมฝีปากที่แห้งผาก ก่อนจะปล่อยออก

แม้จะเป็นเธอเองก็ตามหาอย่างทรง เอย์ถึงโทแกบีและพาเขามาที่นี่
แต่ยุนดั้มกลับคิดว่าเธอเป็นคนที่ยึดอยู่กับความเป็นจริงอย่างมาก พอเขา
เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาว่าตามหาโทแกบี เธอเลยแสดงความสับสนออกมาอย่าง
ชัดเจน

ยิ่งไปกว่านั้น ดูเหมือนเธอไม่รู้ว่าจะตีความสถานการณ์นี้อย่างไร
หรือจะรับมือกับมันยังไงดี จึงเอ่ยอะไรออกมาไม่ค่อยถนัดนัก

“คุณเห็นคนสวนจริง ๆ ไหมคะ คนสวนคนนั้นเป็นโทแกบีหอรกคะ”

“ถ้าจะให้พูดอย่างตรงไปตรงมา ผมไม่เคยเห็นโทแกบีด้วยตาตัวเอง
มาก่อน เลยไม่รู้ว่ามีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรครับ”

“คุณไม่รู้จักโทแกบีที่นี่หอรกคะ แค่ดูจากหนังสือเด็กก็รู้แล้วนี่คะ”

“...อย่างนั้นหรือครับ”

เปลือกตากะพริบช้า ๆ ตาสีฟ้าจึงได้ยวถูกซ่อนไว้ใต้แววกิโผล่ออกมา

“ภายในบ้านของท่านประธานสะอาดสะอ้านจนน่าแปลก...แต่คุณคนสวน
ที่อยู่ข้างนอกนั้นกลับสวมหน้ากากยักษ์”

“หน้ากากยักษ์หอรกคะ”

น้ำเสียงของท่านประธานสูงกว่าเมื่อสักครู่นี้เล็กน้อย รวากับถามว่า
กำลังพูดอะไรอยู่กันแน่

ยุนดั้มกำลังลำบากใจว่าควรอธิบายหน้ากากที่เห็นออกมาอย่างไรดี
แค่คำพูดมันบรรยายออกมาได้ไม่มากนัก

“ครับ หน้ากากยักษ์”

เธอถอนหายใจเบา ๆ แล้วค่อย ๆ เปิดปากพูดหลังจากเงยไปนาน

“มากับฉันคะ”

ยุนดั้มเริ่มเดินตามท่านประธานที่นำอยู่ข้างหน้า

ดูเหมือนยังมีเหตุวุ่นวายอยู่ เพราะยังคงได้ยินเสียงเครื่องลายครามแตกกระจาย รวมถึงเสียงตะโกนและเสียงกรีดร้องของผู้คนไม่ขาด

ท่านประธานก้าวเดินเร็วขึ้นเล็กน้อย และยุ่นต๋มเองก็เร่งความเร็วให้พอดีกันตามไปด้วย

เมื่อไปถึงห้องรับแขกก็เห็นตู้กระจกที่ล้มแตก เครื่องลายครามที่แหลกละเอียด รวมถึงพระพุทธรูปที่ถูkBั่นเคียร เครื่องใช้ไฟฟ้าก็ไม่มีชิ้นไหนที่อยู่สภาพดีเลยสักชิ้น

บอดีการ์ดตัวใหญ่สามคนรุกกันเข้าหาชายผู้เป็นต้นเหตุของความวุ่นวายนี้ แต่กลับไม่อาจจับมือผู้ชายที่อาละวาดอยู่เพียงคนเดียวได้

‘คุณโด้ฮัน! ขอร้องละ! ทำแบบนี้จะบาดเจ็บเอาได้นะครับ!’

แม้หัวหน้าทีมจะพยายามดึงรั้งชายคนนั้นจากด้านหลัง แต่เขาก็สะบัดหลุดได้อย่างง่ายดายภายในพริบตา

“ไอ้ตัวประหลาดนี่...” บอดีการ์ดที่ถูกชายคนนั้นผลักกระเด็นสບออกมาเบาๆ แล้วเล็งปืนซอร์ตไฟฟ้าไปที่เขา

“หยุดนะ! ทำไมต้องทำถึงขนาดนี้ด้วย!”

ท่านประธานवादเสียงดูด้วยความไม่พอใจ

“ขอภัยด้วยครับ พวกผมคิดว่าคุณโด้ฮันจะทำแบบนี้อีก...”

บอดีการ์ดหลายคนลลอกตาไปมาอย่างกระวนกระวาย นั่นก็เพราะवादกลัวเสียงवादของท่านประธาน เนื่องจากได้ตอบเกินกว่าเหตุจริง ๆ

ผู้ชายคนนั้นที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความกรุ่นโกรธก็หันไปทางท่านประธานในที่สุดยุ่นต๋มก็ได้เห็นใบหน้าของผู้ชายคนนั้นแล้ว

เรียวคิ้วที่ราวกับใช้หมึกดำวาดขึ้นมาอย่างประณีตกับริมฝีปากที่อยู่ใต้สันจมูกได้รูป สมบูรณ์แบบที่สุดในบรรดาทั้งหมดที่เคยเห็นมาตั้งแต่เกิด มันช่างน่าเหลือเชื่อที่แม้จะพยายามหาข้อบกพร่องก็ไม่พบแม้แต่จุดเดียว

ว่าแต่หน้ากากยักษ์ไปไหนแล้วละ

“อโด้ฮัน!”

เมื่อผู้ชายคนนั้นย่ำผ่านเศษกระจกที่แตกเดินเข้ามา ท่านประธานก็ร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ

เงาของผู้ชายที่มายืนอยู่ตรงหน้าโดยไม่ทันได้รู้ตัวทอดปกคลุมยุन्दัมเอาไว้

“ใครกันครับ”

ชายคนนั้นก้มลงมองยุन्दัมด้วยสายตาแข็งกร้าวและกดดัน

“เขาเป็นอาจารย์ที่จะมาช่วยพวกเรา เพราะฉันระวังคำพูดด้วย”

“อาจารย์? เพราะถึงเอาพวกอันธพาลที่เป็นเรียกว่าบอดี้การ์ดมาเฝ้าไว้ แต่ผมก็ยังทาลายได้อยู่ดี เลยเปลี่ยนไปใช้วิธีใหม่เหอะครับ ไอ้เครื่องซอร์ตไฟฟ้ามันเจ็บเอาเรื่องอยู่นะ แล้วคราวนี้จะโจมตีด้วยอะไรดีล่ะ”

ด้วยรูปร่างที่สูงใหญ่เลยทำให้คิดว่าเป็นผู้ชายที่โตเต็มวัยแล้ว แต่พอมองดี ๆ จะเรียกว่าเด็กหนุ่มก็น่าจะไม่ผิดนัก

โดฮันยืมยืมฟันแล้วเหยียดมือมาทางยุन्दัมอย่างกะทันหัน

ยุन्दัมมองมือที่ขยับเข้ามาใกล้ พลังคิดในใจว่าเสี่ยงกริรร้องของท่านประธานช่างเหมือนไปมิดที่คัมกริบ

ตุบ ตึก

จู่ ๆ บนฝ่ามือของโดฮันก็เกิดรอยแผลถูกบาด แล้วเลือดก็เริ่มไหลออกมา

ทุกคนที่อยู่ในห้องรับแขกต่างจ้องมองด้วยสายตาตื่นตกใจ เพราะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ตรงนี้มีเพียงเศษแก้วแตกที่กระจัดกระจายเกลื่อนบนพื้น ไม่ได้มีของจำพวกอาวุธเลย แล้วเขาไปได้แผลมาจากไหนกัน

ยุन्दัมเองก็สงสัยเช่นกัน

“ทุกคนมัวยืนบื้ออะไรอยู่! ไปพาหมอมาสิ! ทำไมมือของโดฮันถึง มี!”

คนแรกที่ดังสติได้คือท่านประธานที่หน้าถอดสี

ประธานพยายามจะคว้ามือของโดฮันไว้ แต่โดฮันกลับยืนมือนั้นออกไปกุมหน้ายุन्दัมไว้แทน

กลิ่นเลือดคาวคลุ้งทำให้ยุन्दัมต้องนั้วหน้า ยิ่งบาดแผลใหญ่ขึ้น ปริมาณเลือดที่ไหลออกมาก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

“ยอดยี้ยมไปเลยแฮะ”

โดฮันจ้องยุन्दัมเขม็งด้วยดวงตาอันคัมกริบ

จากนั้นเขาก็ถอนมือออกอย่างอารมณ์เสียราวกับไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น เผยให้เห็นบาดแผลบนฝ่ามือที่อักว้างจนเห็นถึงกระดูก

“เม่งพาตัวอะไรกลับมาเนี่ย”

ใบหน้าของยุนดัมเปราะเบือนไปด้วยเลือดของโด้ฮัน

ภาพของยุนดัมที่เปราะเบือนเลือดตั้งแต่ช่วงล่างของใบหน้าลงไปสะท้อนชัดเจนอยู่ในกระจกห้องน้ำ

ยุนดัมใช้มือซัดถูเลือดที่เป็นตรงกางออกด้วยน้ำประปาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ผมวางชุดสำหรับเปลี่ยนเอาไว้ข้างหน้านะครับ”

ประตูห้องน้ำถูกเปิดเอาไว้ครึ่งหนึ่ง เสียงของคนรับใช้จึงดังเข้ามาได้อย่างไร้อุปสรรค

“แล้วท่านประธานก็ฝากมาบอกด้วยครับว่า เมื่อคุณพร้อมแล้วให้ช่วยออกไปพบหน่อย”

เหล่าบอดี้การ์ดรีบพาโด้ฮันที่เสียเลือดมากส่งโรงพยาบาล ส่วนประธานเองก็ขึ้นรถคันเดียวกันไปด้วย

แม้จะเป็นเช่นนั้น เธอก็ยังมองเขาด้วยสายตาแข็งกร้าวอยู่ตลอด ทำให้ไม่ยากที่จะเดาว่าเธอโทษเขาสำหรับเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นนี้

ยุนดัมนำถุงซิปปิงที่คนรับใช้วางไว้มาเปิดเอาเสื้อผ้าชุดใหม่ แล้วใส่ชุดเก่าที่ถอดออกลงไปในถุงนั้นแทน

ชุดวอร์มที่ยังไม่ถูกแกะป้ายนี้คงจะเป็นเสื้อผ้าของโด้ฮัน ลูกชายของบ้านนี้ เพราะไซส์มันใหญ่มาก

ยุนดัมดึงยางยืดกางเกงให้รัดเอวแน่น แล้วก็หันไปมองหน้าตัวเองในกระจกอีกครั้ง

ถึงจะเซ็ดอย่างละเอียดแล้ว แต่บริเวณคางก็ยังคงมีรอยแดงติดอยู่ราวกับถูกขย้ำไว้ คิดว่าคงไม่มีประโยชน์ที่จะเซ็ดไปมากกว่านี้ จึงหยิบถุงซิปปิงแล้วเดินกลับออกไปยังห้องรับแขก

ห้องรับแขกถูกทำความสะอาดเสียจนดูเหมือนไม่เคยเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เพียงแต่บริเวณที่เคยมีกระจกและเครื่องใช้ไฟฟ้าแตกกระจาย

กลับกลายเป็นพื้นที่โล่ง ๆ

“จะให้ผมเรียกแท็กซี่ให้ไหมครับ”

ชายวัยกลางคนที่ดูเหมือนจะเป็นคนเอาเลื้อยผ้ามาให้เอ่ยมอย่างสุภาพ เพียงแต่น้ำเสียงเท่านั้นที่สุภาพ เพราะความหมายแฝงชัดเจนที่กำลังไล่ให้ไปที่ประตูหน้าบ้าน

“ไม่เป็นไรครับ”

“งั้นผมจะเดินไปส่งที่ประตูหน้าบ้านครับ”

การเดินไปส่งที่ใกล้เคียงกับการจับตามอง ต่อให้ลองปฏิเสธก็คงจะเมื่อยปากเปล่า ๆ ดังนั้นจึงถือถุงซอปปิงเดินไปตามทางเดินอย่างเงิบ ๆ

“คือ...”

ขุนตัมลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะพูดหรือไม่พูดดี แต่ก็ไม่ได้หยุดเดิน

“คุณคนเมื่อกี้นะครับ”

“หมายถึงคุณชายโดฮันเหรอครับ”

“โดยปกติแล้วเขาจะสวมบางอย่างที่เหมือนหน้ากากไปไหนมาไหนให้หรือเปล่าครับ”

“...หน้ากากเหรอครับ”

เขาขมวดคิ้วราวกับจะบอกว่าพูดอะไรเพี้ยน ๆ

ผีเท้าของขุนตัมซาลงนิดหน่อย แต่คนรับใช้ก็ได้เร่งรีบ ตรงกันข้าม เขากลับเหลือบมองขุนตัมเป็นระยะ ๆ ด้วยแววตาราวกับมีบางอย่างอยากจะพูด

“ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นประจำหรอกครับ”

“ครับ?”

“คุณชายไม่ได้แสดงพฤติกรรมแบบนั้นบ่อยนัก จริง ๆ แล้วท่านเป็นคนดีมากครับ...ยังงี้ก็ห้ามเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้ใครฟังเด็ดขาดนะครับ”

“ผมไม่ทำอยู่แล้วครับ”

“ท่านประธานของพวกเราเป็นคนน่ากลัวครับ”

“ผมเข้าใจที่คุณพูดดีครับ”

ขุนตัมซึ่งถูกกำชับให้ระวังปากเอาไว้สอดเท้าลงไปในห้องเท้าผ้าใบที่วางเรียงไว้อย่างเรียบร้อย

ดูเหมือนคนรับใช้จะตั้งใจพาไปส่งถึงหน้าประตูใหญ่ คราวนี้จึงเป็นฝ่ายเดินนำ

แม้ทางออกจะต่างจากทางที่เข้ามาตรงโรงจอดรถ แต่ก็ยังผ่านต้นท้ออีกครั้ง ยูนมัมจึงมองต้นไม้เพราะคิดว่าเผื่อมีอะไรอยู่ และน่าประหลาดใจจริงๆ ที่พบว่าหน้ากากยักษ์ห้อยอยู่ระหว่างกิ่งไม้

หน้ากากยักษ์มีจุดสองจุดติดอยู่ตรงดวงตา และปากที่อ้ากว้างเผยให้เห็นเขี้ยวแหลมคมอันน่ากลัวทั้งบนล่าง

หน้ากากนี้เหมือนกับที่ผู้ชายคนนั้นเคยสวม

“นี่คุณกำลังจะทำอะไรครับ”

เมื่อยนมัมเดินเข้าไปที่ต้นท้อ คนรับใช้ที่นำหน้าอยู่ก็รีบไล่ตามหลังยูนมัมไปทันที

“นี่ คุณครับ!”

ยูนมัมปีนบันไดอเนกประสงค์ที่ตั้งอยู่ใต้ต้นไม้อย่างไม่เป็นขลุ่ย แล้วคว้าหน้ากากยักษ์ที่ห้อยอยู่บนกิ่งไม้มาไว้ในมือ

เพราะแกะสลักจากไม้จึงให้สัมผัสที่แข็ง และด้านในก็มีอักษรบางอย่างที่อ่านไม่ออกสลักอยู่ มันดูคล้ายอักษรภาพหรือไม่ก็เหมือนรูปวาดประหลาด

ใบหน้าของหน้ากากยักษ์...มหาเทพซ็อ¹² นั้นหรือ จะว่าเหมือนก็เหมือนอยู่ แต่จะว่าไม่ก็ไม่

“ถ้าคุณไม่ออกไปเดี๋ยวนี้ ผมจะเรียกบอดี้การ์ดแล้วนะครับ!”

เพราะคนรับใช้เริ่มโวยวายเสียงดัง ยูนมัมที่กำลังจะลงจากบันไดจึงกระโดดลงมาทั้งที่เหลือีกแค่ไม่กี่ขั้น

“ของนี่”

ถึงแม้ว่ายูนมัมจะยื่นหน้ากากยักษ์ไปตรงหน้าคนรับใช้ แต่คนรับใช้กลับเพิ่มความระแวงหวาดระแวงมากขึ้นเหมือนสงสัยว่าเขามีแผนการอะไรอยู่ในใจ

¹² มหาเทพซ็อ หรือชื่อโฮยว เป็นผู้นำของชนเผ่าจิวหลีในประเทศจินยุคโบราณ ซ็อโฮยวเป็นที่รู้จักจากการเป็นผู้ที่พ่ายแพ้ในการรบกับหวงตี้ (จักรพรรดิเหลือง) ในยุคสามราชาห้าจักรพรรดิในเทพปกรณัมจีน

“อะไรกันครับ อย่ามัวทำตัวแปลกๆ อยู่เลย รีบออกไปเถอะครับ”

มองไม่เห็นนั่นหรือ

ขุนต้มจืดใจหย่อนหน้ากากยักษ์ใส่ถุงช๊อปปิ้งให้เห็นเต็มตา แต่คนรับใช้
เพียงแค่ด้านหลังเขาออกไปเงียบๆ เท่านั้น

ตรงจุดสิ้นสุดสวนมีบันไดหินอ่อนทอดยาว และตรงหน้าแนวพุ่มสน
ที่แผ่กิ่งสาขาเหมือนกลุ่มเมฆก็ปรากฏประตูดำอยู่

เขานึกสงสัยว่าบ้านที่พวกประธานบริษัทอาศัยอยู่เป็นแบบนี้กันหมด
เลยหรือเปล่า ไม่เพียงแค่สวนเท่านั้น ทั้งประตูหน้าต่าง รวมไปถึงทั่วทุกที่ในบ้าน
ล้วนมีกล่องวงจรปิดติดตั้งเอาไว้มากมาย

“ขอให้เดินทางกลับโดยสวัสดิภาพครับ”

คนรับใช้ที่เปิดประตูให้โน้มตัวลงเล็กน้อยเพื่อกล่าวลา

ขุนต้มจับสายถุงช๊อปปิ้งทั้งสองข้างแล้วยกขึ้นเปิดออกอย่างรวดเร็ว
ทันใดนั้น อีกฝ่ายแสดงความไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน

“ต้องการให้เอาไปส่งซักให้หรือครับ”

ดูเหมือนเขาจะเห็นแค่เสื้อผ้าที่เปื้อนเลือดเท่านั้น ทั้งที่หน้ากากยักษ์
วางอยู่บนเสื่อนั้นแท้ๆ

“เปล่าครับ ฉันผมกลับแล้วนะครับ”

ขุนต้มโค้งตัวให้เล็กน้อย แล้วก้าวออกจากคฤหาสน์

เขาไม่ได้จับหูถุง แต่บิดส่วนบนของถุงให้แน่นแล้วกำไว้ในมือข้างหนึ่ง

ขโมยของมาโดยไม่ตั้งใจซะแล้วสิ แต่การนำสิ่งของที่คนธรรมดา มอง
ไม่เห็นมาด้วยนับเป็นการขโมยไหมนะ

เขาลองครุ่นคิดตลอดช่วงที่เดินลงเนินไป และรู้สึกตะขิดตะขวงใจ
ไม่หยุดกับการเอาสิ่งของที่ไม่ใช่ของตัวเองมา ทว่าหน้ากากยักษ์อันนี้ดูเหมือน
จะไม่ได้ก่อให้เกิดผลดีต่อผู้คนเลย นั่นก็เพราะบางครั้ง การหยิบสิ่งของบางชิ้น
มั่วๆ ก็ทำให้กฎวิญญานชั่วร้ายเข้าถึงได้

แต่คนที่หัวหน้าที่มุดอยู่บอกว่าตัวเองเป็นโทแกบิไม่ใช่หรือ
จากที่ได้เห็น คนที่แปลกที่สุดในบ้านหลังนั้นก็มิแค่อิโดฮันเท่านั้น

อุตส่าห์มาเยือนเพื่อตามหาโทแกบินั้นแท้ๆ แต่ไม่นึกเลยว่าจะถูก

ไล่ออกมาโดยไม่ได้อะไรสักอย่าง

ตอนที่นั่งรถมาก็ไม่ได้รู้สึกว่าร้อนอะไร แต่พอมาเดินเอง เหงื่อก็ไหลออกมาเต็มหลัง มีหน้าข้าเขายังชอบหลงตรงถนนหนทางที่ได้มาเป็นครั้งแรกด้วย

ยุנדัมเลิกเดินต่อ และยืนรอแท็กซี่ที่เรียกมาตรงหน้าบ้านหลังหนึ่ง รู้สึกว่ากลิ่นเลือดยังติดอยู่บนใบหน้าเลยสูดดมฟุดฟิดอยู่หลายครั้ง ทั้งที่บนร่างกายของเขาไม่ได้ติดอาวุธแหลมคมเอาไว้แต่อย่างใดแล้วทำไมมือของอีโดฮันถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ

ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ โทแกบมีตัวตนอยู่จริงหรือ...

ยุנדัมยืนฟังกำแพงบ้านคนอื่นพลางเหมยมองท้องฟ้ารอแท็กซี่มาถึง แล้วก็ทบทวนไปด้วยว่าทำไมชีวิตของเขาถึงกลายเป็นแบบนี้

ยุנדัมที่อายุ 24 ปีในปีนี้เป็นคนที่ใช้ชีวิตมาได้ธรรมดามาก

เขามีแฟนเป็นครั้งแรกในชีวิตตอนประถม ตอนมัธยมต้นก็ไปเที่ยวเล่นกับกลุ่มที่ชื่นชอบฟุตบอล พอเข้าสู่ช่วงมัธยมปลายที่เริ่มใส่ใจรูปลักษณ์ก็ต้องตื่นแต่เช้ามิดเพื่อจัดการผมหยักศกของตัวเองอยู่เกือบสามสิบนาที

พอไปถึงโรงเรียนก็เฝ้ารอช่วงพักกลางวันเหมือนคนอื่น ๆ และเรียนหนังสือไปพร้อมกับพวกเขา

ถ้าหากตัดเรื่องในกรมทหารออกไปแล้ว ช่วงเวลาพิเศษในชีวิตนั้นก็สามารذنับนิ้วเอาได้เลย ดังนั้นจึงมีชีวิตที่แสนธรรมดา ตรงที่อะไรก็ตามที่หวือหวา

ระหว่างที่มีชีวิตเช่นนั้นเรื่อยมา ตั้งแต่ที่ปู่จากโลกนี้ไปเมื่อปีที่แล้ว เขาก็เริ่มมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ปกติ

“ลิปตริครับ ลิปตริ!”

แม้ว่ายุנדัมจะได้ยินเสียงตะโกนของอีแจโอ แต่เขาก็เพียงแค่มองคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนกลางวันเท่านั้น

“ลิปตริ ให้ผมเข้าไปหน่อยสิครับ! นะ ผมมีเรื่องจะบอกครับ!”

ปัง ๆ ๆ!

คราวนี้ถึงกับใช้เท้าเตะประตูหน้าบ้าน

บทความที่อี่แจโสิงร่างผู้ชายด้านนอกนั้นเขียนทิ้งไว้บนเว็บบอร์ดมี ส่วนที่แตกต่างกับความเป็นจริงอยู่มากมาย คนที่นอนสะดุ้งตื่นขึ้นมา พุดจา เพื่อเจอ หรือจ้องมองพลางพุดพึมพำกับอากาศไม่ใช่เขาและไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นตัวอี่แจโเองนั่นแหละ นั่นเพราะตัวเขาในตอนนั้นยังมองไม่เห็นภูตผี แล้วก็ไม่ได้ด้วย

แม้จะรู้สึกทอตะหงอนใจที่ต้องมาดูแลรุ่นน้องที่เป็นทหารที่ต้องเผาระวัง พิเศษ แต่ยุ่นดัมกลับรู้สึกสงสารอี่แจโเสียมากกว่า

ยุ่นดัมมักจะคอยเตรียมของกินไว้ให้ และบอกอาการของอี่แจโ ให้ผู้หมวดที่เอ็นดูเขาฟัง พलगขอร้องเป็นนัย ๆ ว่าสั่งให้ปลดประจำการ ก่อนกำหนดดีไหม

เจ้าหมอนั่นมันไปสร้างเรื่องใหญ่โตเอาไว้ตอนเรียนนะสิ ไม่พอ ยัง พยายามสุดชีวิตที่จะไม่เข้าเกณฑ์ทหารโดยอ้างเรื่องนั้น ตอนนั้นมันก็กำลัง เส่สร้างอยู่แน่ ๆ

ความเห็นนั้นโดนบดทิ้งไปทันที โชคร้ายที่อี่แจโฆ่าตัวตายในวันที่ ทำหน้าที่ยืนยามอยู่แนวหน้าด้วยกันกับเขา ยุ่นดัมเลยถูกเรียกให้ไปพบ ผู้บังคับบัญชาและสารวัตรทหารนับครั้งไม่ถ้วนในฐานะพยาน

ทำไมตอนนั้นถึงห้ามไว้ไม่ได้ล่ะ ถ้าเร็วกว่านี้อีกสักหนึ่งก้าวคงจะไม่ทัน ได้เห็นียวโก

ฉันควรจะอะไรใจตั้งแต่ที่ก่ดเลียบและบอกว่าได้ยินเสียงแปลก ๆ ด้านนอกป้อมแล้วหรือไม่ล่ะ ไม่สิ ถ้าหากไม่เฝ้าเฉยต่อความเห็นฉัน และสั่งปลดประจำการอี่แจโก่อนกำหนดก็คงไม่มีเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นมา ตั้งแต่แรก

ช่วงเวลานั้นเป็นจุดที่ทำให้นิสัยที่เคยร้ายเหมือนคนอื่น ๆ ของยุ่นดัม เปลี่ยนแปลงไป

‘ดัม ที่บอกเนี่ยก็เพราะนายเอาแต่โทษตัวเอง เด็กที่เจ้าอี่แจโเคย รั้งแกตอนสมัยมัธยมปลายฆ่าตัวตาย ดังนั้นเจ้าแจโถึงได้ลาออกจากโรงเรียน แต่แล้ววันหนึ่งอี่แจโมันก็บอกว่ามองเห็นผีได้อย่างนั้นอย่างนี้’

“ลิปตรี ยูน! เปิดประตูในตอนที่ผมยังพูดดี ๆ อยู่ชะ หิม! เปิดสิ! แม่!”

เสียงต๋อยประตูป้องมดหวังราวกับทูปมาที่หัวใจเขาตรง ๆ

“...ลิปตรี! ลิปตรี! ขอร้องละครับ! มีบางอย่างที่น่ากลัวไล่ตามผมมา ถ้าคุณไม่ยอมให้ผมเข้าไป ผมแย่แน่ ๆ ครับ!”

เดี๋ยวกี่โมโห เดี๋ยวกี่อ้อนวอน กลับไปกลับมาเหมือนป่วยเป็นโรคทางจิต ถึงอย่างนั้นพอถูกเมินเฉยใส่เหมือนเดิม ไม่นานเสียงเคาะประตูก็หาย

ตอนที่คิดว่าคงจะยอมแพ้ไปทั้งแบบนี้แล้ว เสียงตะโกนก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง

“เปิดสิ! เปิดเดี๋ยวนี้!!!”

ยูนดัมเงยขึ้นมองนาฬิกาบ้านนกที่เขวนไว้ตรงผนังโถงระเบียง

อดทนอีกนิดเดียวเท่านั้น เหลืออีกไม่ถึงห้านาทีก็จะเที่ยงคืนแล้ว

“ถ้ายังเหมือนอย่างนี้ ผมจะควักเครื่องในออกมาจากท้องของไอ้หมอนี้แล้วเอาเลือดทาประตูไว้! ฮี ๆ! ฮี ๆ!”

มีบางอย่างลอยคว้างเข้ามาจากอีกฝั่งของกำแพงจริง ๆ เป็นสิ่งดูคดเคี้ยวเปื้อนเลือดราวกับล่ำไส้

ยูนดัมตกใจจนกระเด็นตัวลุกขึ้นทันที

แม้แสงจากหลอดไฟที่เขวนไว้ตรงโถงระเบียงจะไม่อาจส่องสว่างไปถึงกลางลานได้อย่างทั่วถึง แต่พอเบิกตากว้างมองดี ๆ ก็พบว่าสิ่งที่ดันไปดันมาอยู่นั้นไม่ใช่เครื่องใน แต่เป็นงูหัวแหลม

แซ่ก...แซ่ก...

งูเลื้อยเข้ามาใต้ถุนบ้าน ก่อนจะชูคอขึ้นอย่างข่มขู่ไปทางยูนดัม มันอ้าปากกว้างเผยให้เห็นเขี้ยวแหลมคมจนน้ำลายหยดแหล่ลงพื้น

งูเริ่มเลื้อยไปมา หาทาทางปีนขึ้นมabenโถงระเบียงเพื่อเข้าหายูนดัมพร้อมส่งเสียงซู่ฟ่อ ๆ กดดันจนยูนดัมตัวแข็งขยับไปไหนไม่ได้

อีกนานแค่ไหนหนกว่าจะถึงเที่ยงคืนกันนะ

เมื่อไม่อาจเข้ามาหาเขาโดยตรงได้ อีแจอจึงตัดสินใจระรานกัน

ด้วยการโยนงูเข้ามา

เสียมอยู่ในห้องเก็บของ...

ยุนดั้มเห็นว่ากำลังจะเลื้อยไต่ขึ้นไปบนชายคาของห้องฝั่งตรงข้าม
จึงกระโดดลงจากโถงระเบียงแล้ววิ่งไปยังห้องเก็บของอย่างรวดเร็ว

แซ็ก งูก็ไม่พลาดโอกาส ตามหลังยุนดั้มไปทันที

เร็วสิ รีบเปิดเร็วเข้า

แม้จะเอากุญแจออกมาจากกระเป๋าแล้ว แต่ก็ยังต้องจับกุญแจดอกที่
ตรงกับแม่กุญแจประตูห้องเก็บของอยู่ดี

ในตอนที่กำลังจะหยิบไม้กวาดดอกหญ้ามาตีสุนัขเอง

กุกกู กุกกู...

ในที่สุดนกกุกกูในนาฬิกาบ้านนกก็โผล่ออกมาและเริ่มส่งเสียงร้อง

งูที่เข้ามาอยู่ในระยะประชิด จู่ๆ ลำตัวที่ชันตั้งก็ทรุดหมอบลงเหมือน
หมดเรี่ยวแรง แล้วเลื้อยไปทางประตูหน้า

ในระหว่างที่กำลังลี้ภัยจะตามไปคว้ามันโยนออกไปดีหรือไม่ เขาก็
คิดว่าไม่จำเป็นจะต้องไปทำให้สัตว์ที่ม้วนทางหนีไปแล้วเกิดโมโหขึ้นมา
โดยเปล่าประโยชน์

นกกุกกูต้องร้องต่อไปจนครบสิบสองครั้ง แต่ในตอนที่เหลืออีกสามครั้ง
บ๊ิง!

เสียงกุกกูสุดท้ายถูกกลบด้วยเสียงดังสนั่น และประตูหน้าที่ไม่ดาล
แตกหักออกก็เปิดกว้างออกทั้งสองด้าน

เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ดังนั้นอีแจโคงจะไปจากที่นี่แล้ว...ไม่เพียง
เท่านั้น พวกภูตผีไม่มีทางเข้ามาในบ้านที่ยังคงหลงเหลือพลังของคุณปู้ยู่ได้
ตามอำเภอใจ

ยุนดั้มที่ถือไม้กวาดอยู่มองไปยังชายคนหนึ่งที่ได้เดินเข้ามาพบกับเดิน
เข้าบ้านตัวเอง อีกฝ่ายไม่ใช่ใครอื่น เป็นอีโดฮันที่มีอ้วนผิวดำผิวนวลอยู่

ไม่ทันที่จะได้ครุ่นคิดอะไร อีกฝ่ายก็คว้าคอเสื้อเขาและดันไปกระแทก
กับประตูห้องเก็บของ

“อีก!”

“เอาของที่หยิบไปคืนมา”

เมื่อเอาแต่ส่งเสียงครางด้วยความอึดอัดเพราะหายใจไม่ออก เขาก็ถูกดันไปกระแทกกับประตูอีกครั้ง

“เอาออกมาในตอนที่ยังยังพุดดี ๆ อยู่”

ยุนดัมโยนไม้กวาดลงบนพื้น และยกมือขึ้นชี้ไปยังห้องนอนเล็ก

โดฮันยอมปล่อยคอเสื้อของเขาตายกว่าที่คิด แล้วเดินพรวดพราดขึ้นไปบนโถงระเบียงทั้งที่ยังสวมรองเท้าอยู่

หลังโดฮันเปิดประตูห้องฝั่งตรงข้ามออกอย่างรุนแรงและตรวจดูด้านใน แล้วก็หันกลับมามองยุนดัมทั้งที่ยังจับประตูอยู่

อาจเพราะหลอดไฟที่ติดอยู่บนคานจึงเกิดเงาเข้มบนใบหน้าของโดฮัน

“หานี่อยู่หรือ”

เปลือยแต่ยุนดัมที่ยืนอยู่ด้านในห้องเก็บของก็ยกหน้ากากยักษ์ขึ้นมาให้ดู เขามองหน้ากากยักษ์ที่ยกขึ้นมาไว้ข้าง ๆ ใบหน้าแวบหนึ่ง แล้วจึงเบนสายตาไปทางโดฮัน

ตบ

โดฮันกระโดดลงมาที่ลานบ้านอย่างนุ่มนวลไม่ค่อยสมกับรูปร่าง แล้วเดินมาตรงหน้ายุนดัม

“อะไรนะ น่าเกลียดชะมัด”

ปฏิกิริยาที่เหมือนเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกทำให้กลายเป็นยุนดัมเองที่ไปไม่เป็น

ไม่ได้มาตามหาหน้ากากนี้หรือ

โดฮันที่มายืนประชิดอยู่ตรงหน้าฉวยคว้าข้อมือของยุนดัมกะทันหัน ด้วยเหตุนี้เลยทำให้หน้ากากที่เขาถืออยู่ตกลงพื้น

ยุนดัมพยายามบิตข้อมือหนีจากฝ่ามือที่ร้อนราวกับไฟลวก แต่โดฮันกลับจับแน่นขึ้นอีก แน่นจนเลือดแทบไม่ไหลเวียนแล้ว แต่สักพักก็ปล่อยมือเหมือนหมดความสนใจแล้ว

“อะไรกัน ไม่เห็นรู้สึกอะไรเลย”

อีกฝ่ายพุดพึมพำพร้อมกับพลิกคว่ำพลิกหงายฝ่ามือตัวเองดู

ยุendumเองก็สงสัย ตอนอยู่ที่บ้านของอีกฝ่าย ทันทีที่มีอีกฝ่ายแตะ โดนยุendum ฝ่ามือก็เกิดรอยบาดขึ้น แต่ตอนนี้กลับทิ้งเอาไว้แค้นแดงบน ข้อมือของตนเท่านั้น

ยุendumเก็บหน้าากายักษ์ที่หล่นพื้นชั้นมาปิดฝุ่นดินออก

“เลิกทำเรื่องไร้สาระ แล้วไปหยิบมาซะ”

แม่น้ำเสียงจะยังคงเจอความหงุดหงิดอยู่บ้าง แต่ก็อ่อนลงกว่าตอนแรก มากแล้ว

“มาตามหาอะไรละ”

“เอาของของคนอื่นไปแล้ว ยังหน้าไม่อายอีกนะ”

ของที่เอามาจากบ้านของอีกฝ่ายก็มีแค่หน้าากายักษ์เท่านั้น...แต่ใน ตอนนั้นเอง ชุดวอร์มที่เขาใส่กลับมาก็แวบเข้ามาในหัว

ยุendumวางหน้าากายักษ์ไว้ตรงโถงระเบียง แล้วเดินไปทางห้องน้ำที่มี เครื่องซักผ้าอยู่

โดยปกติห้องน้ำจะแยกออกจากตัวบ้าน แต่ห้องน้ำที่นี่ตั้งอยู่ติดกับ ห้องรับรองแขก เป็นคุณสมบัติเพิ่มเติมเพื่อยุendumตอนเรียนมัธยมปลายจะได้ อาบน้ำได้สะดวก

ยุendumเอาชุดวอร์มที่ถอดทิ้งไว้ในถังซักผ้าออกมา แล้วขยำยัดใส่ใน ถูช็อบปิงที่วางไว้ข้างผนัง

เมื่อออกมาจากห้องน้ำก็เห็นโดฮันที่ยืนอยู่กลางลานบ้านกำลังมองสำรวจ ไปรอบ ๆ ด้วยสีหน้าที่เหมือนกำลังพูดว่าอยู่ในที่แบบนี้ได้จริงดิ

“นี่ใช่ใหม”

โดฮันคว้าถูช็อบปิงที่ยื่นให้ไปเปิดดูด้านใน ก่อนจะตอบกลับมาอย่าง ไม่ยินดียินร้าย

“เหมือนจะมีคนตายอยู่ข้างนอกนั่นนะ คอโรโท.เรียกตำรวจหน่อย ใหม”

ยุendumถึงฟังจะนึกขึ้นได้ในตอนนั้นเองว่า เขาไม่รู้เลยว่าคนที่ถูกผีสิง จะมีสภาพอย่างไรจึงรีบวิ่งออกไปหน้าประตู และก็พบชายหนุ่มคนหนึ่งนอน หมดสติดอยู่บนพื้นตามคาด

ยุन्दัมนั่งยอง ๆ ลงตรงหน้าเด็กหนุ่ม แล้วก็ควานหาไปตามแต่ละช่อง
กระเป๋ากางเกงยีนซึ่งมีถึงสี่ช่อง

‘เจอแล้ว’

ยุन्दัมหยิบบุหรี่กับกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋าลัง เปิดกระเป๋าสตางค์ที่มีโลโก้แบรนต์เนมออก แล้วเริ่มค้นหาสิ่งที่จะช่วยยืนยันตัวตนของเด็กหนุ่ม

โชคดีที่เขาพบบัตรนักเรียนทันที เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับใบหน้าของชายหนุ่มที่หมดสติอยู่ก็พบว่าเป็นคนเดียวกันแน่นอน

หากร่างนี้ถูกอ็เอโจสิงจริงก็มีความเป็นไปได้สูงว่าเขาจะยังพกของที่มีจิตยึดติดของอ็เอโจในตอนมีชีวิตอยู่ติดตัว อาจเป็นกระเป๋าสตางค์ใบนี้ หรืออาจเป็นของบางอย่างที่อยู่ในบ้านของนักเรียนคนนี้ก็ว่าได้

ยุन्दัมนั่งพับเข่าลงกับพื้น วางแขนทั้งสองข้างพาดลงบนต้นขา แล้วถอนหายใจยาวออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ถึงขั้นปล้นศพเลยนะ”

โดฮันที่คล่องตัวซื่อปึงไว้ตรงไหล่พูดแตกตัน

“ใช้ชีวิตดี ๆ หน่อยสิ เป็นคนดีบ้าง”

“นี่แค่มาเอาเสื้อผ้านั้นคืนเท่านั้นจริงหรือ”

พองยหน้ามองก็เห็นรอยยับตรงหน้าผากเนียน เป็นปฏิกิริยาที่เหมือนกำลังถามว่าพูดเพื่อเจ้อะไรอยู่

โดฮันเห็นหน้าากที่คนรับใช้มองไม่เห็น ดังนั้นเลยทำให้มีแต่จะนึกสงสัยอีกฝ่าย

“ถ้ารู้ว่าชุดนี้ราคาเท่าไรคงไม่ทำแบบนั้นแน่ คุณลุงที่เอาชุดที่ผมยังไม่เคยใส่เลยสักครั้งไปให้คนอื่นนะ บ้าชะมัด แล้วยังบอกว่าให้คุณพี่ร่างทรงไปอีก ผมจะไม่โมโหได้หรอก”

“นาย...บอกว่าเป็นโทแกบีไซไหม”

โดฮันเกาหลังคอเบา ๆ แล้วขูดตัวนั่งยองเหมือนกับยุन्दัม

“เป็นร่างทรงจริง ๆ หรือครับ”

ขณะพูดก็ยื่นมือข้างที่บาดเจ็บไปใกล้ยุन्दัม

ซ่อนหายในราตรี 1

단밤술래

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

단밤술래

HIDE AND SEEK AT NIGHT

Copyright © Chepali, 2021/NEXT PRODUCTION

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by NEXT PRODUCTION, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited. in 2025 by arrangement with NEXT PRODUCTION through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถแยกแยะจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8436-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุโขวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ ชลลดา ชลาตล, ศุภาภรณ์ ชีพสาทิศ, ชมชวัญ ทั้งสุบุตร • บรรณาธิการต้นฉบับ จันทนา อัครวาท

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยคณิน • ศิลปกรรมปก กุณทิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

ขุนตัม หลานเจ้าสำนักทรงชื่อดวงได้ดวงตาเห็นแจ้ง

หลั่งสูญเสียคุณปู่ที่เขาไม่เคยเชื่อถือไป

การเห็นภูตผีปีศาจไม่ใช่ชีวิตที่น่าอภิรมย์นัก

เขาจึงตามหาโกแกบิ เพื่อทวงคืนชีวิตธรรมดากลับมา

และได้พบ **โอดิอัน** ชายหนุ่มที่อ้างว่าตนเองคือโกแกบิ

โดยไม่รู้ตัวเลยว่าพวกเขาทั้งคู่

ได้เข้าสู่เกมซ่อนหา (ย) ในราตรีอันยาวนาน

ของโกแกบิและอาจารย์ของมินเข้าเสียแล้ว

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8342-3

9 786161 883423

20+

Dub-con, Gore, Snake, Violence

535 บาท